

IMMACULATA

4/1999

Č.44

Úmysly modliteb Rytířstva Neposkvrněné v roce 1999

(Třetí rok bezprostřední přípravy na Jubileum roku 2000. Téma roku: Bůh Otec)

Červenec - Aby každodenní modlitba „Otče náš“ nám dodávala sílu ve našem snažení o obnovu země.

Srpen - Abys Ty, kterou Pán Nanebevzal, přitahovala naše srdce k rozjímání tajemství obnovy člověka, jež se na Tobě už uskutečnilo.

Úkon odevzdání se Neposkvrněné

Neposkvrněná, Královno nebe a země, Útočiště hříšníků a naše nejlaskavější Matko, Tobě svěřil Bůh celý řád milosrdenství. Já,...nehodný hříšník, padám k Tvým nohám a pokorně prosím, abys mě celého a úplně přijala za svou věc a vlastnictví a udělala se mnou, se všemi schopnostmi mé duše a mého těla i s celým mým životem, smrtí a věčností cokoliv se Ti zalíbí.

Chceš-li, použij také mne celého bez jakékoliv výhrady k uskutečnění toho, co bylo o Tobě řečeno: „Ona potře svou hlavu“ a též: „Ty sama jsi na celém světě vyhledala všechny bludy“, abych se stal v Tvých neposkvrněných a nejlaskavějších rukou užitečným nástrojem k probuzení a největšímu vzrůstu Tvé slávy v tolika zbloudilých a lhostejných duších a tímto způsobem přispěl k co největšímu rozšíření blaženého království Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Neboť kam Ty vejdeš, tam vyprosíš milost obrácení a posvěcení, vždyť Tvými rukama stékají na nás všechny milosti z nejsladšího Srdce Ježíšova.

- Dovol mi, abych Tě chválil, přesvatá Panno.

- Dej mi moc zvítězit nad Tvými nepřáteli.

Ó, Maria, bez hříchu počatá, oroduj za nás, kteří se k Tobě utíkáme, i za všechny, kdo se k Tobě neutíkají, a zvláště za nepřátele Církve svaté a za ty, kdo jsou Ti svěření.

„Nejprve hleďte Boží království a jeho spravedlnost, a všechno ostatní vám bude přidáno“ (Mt 6,33).

Mám chuť říct: jestliže nebudete hledat především Boží království, vše ostatní vám bude vzato. Myslím si, že mám k tomu důvod, když vezmu na zřetel konec pozemského života člověka. Člověk může mít všechno, ale v perspektivě smrti bude jen politováníhodným nuzákem, jestliže hledal jen to ostatní a ne Boží království a Jeho spravedlnost. Nic v životě nemůže být důležitější než Boží království a Jeho spravedlnost.

Proces růstu tvé víry by tě měl přivést k evangelijnímu radikalismu. Zve nás k tomu Bůh ústy sv. Jana: „Znám tvé skutky: nejsi ani studený, ani horký. Kéž bys byl studený nebo horký! Takto však, protože jsi vlažný, ani horký, ani studený, vyplivnu tě z úst.“ (Ap 3,15-16) Opakem radikalismu je kompromis, kompromis v touhách, postoji, modlitbě.

Bůh je maximalistou. On ti chce dát všechno, ale ty pořád chceš příliš málo. Stále nehleďš to, co je nejdůležitější, co by mohlo být jedinečnou realizací tvého života. Uvědomuj si, že spoutáváš ruce Pánu Bohu, když prosíš o málo a tímto se spokojuješ s kompromisem? Jestliže by tvá prosba o byt, zdraví, práci, nebo o cokoli jiného měla způsobit, že Bůh by se ti stal nepotřebným, že by ti už nemohl pomoci v následování Ho do krajnosti, tenkrát Bůh takovou prosbu nemusí vyslyšet. Pán Bůh chce ti dát všechno, chce ti dát království, sám sebe a ty tím, že chceš tak málo, Mu to kazíš a zabraňuješ Mu v tom. Bůh je Bohem žárlivým. Zamiloval si tě do krajnosti a touží po tvé otevřenosti, aby tě mohl obdarovat vším.

Svatý Ambrož podtrhuje to, že Bůh ani tak nesleduje to, co Bohu obětuješ, jako spíše to, co si ponecháváš pro sebe. Bůh je Bohem žárlivým.

Princip života podle evangelia je v tom, že my Bohu dáváme všechno, co je naše, a On nám za to dává vše, co je Jeho. My odevzdáváme své lidské marnosti a On nám dává sám sebe.

Učme se tomuto postoji od Panny Marie, která opravdu odevzdala Pánu všechno a následovala ho do krajnosti. Matka naší důvěry, Matka našeho radikalismu!

o.Josef

Bratři

(sv. Cyril a Metoděj)

Když maminka má synů šest,
za to jí patří velká čest.
A ještě větší uznání,
když sedmému se nebrání.

Pak bez ohledu na pohodlí,
pracuje, stará se a modlí,
aby se všichni měli rádi
a prožili si čisté mládí.

Tenkráté byla doba jiná.
U nejmladšího, Konstantina,
rodiče objevují vlohy.
Chlapec má knih už celé stohy.

Zvídá, co ve světě se děje,
od svého bratra Metoděje.
Jsou spolu dobří kamarádi.
Metoděj bratříčkovi radí.

Je starší o několik roků.
Jak léta plynou v rychlém toku,
z obou se stali pilní žáci.
Maminka z dohledu je ztrácí.

Kristus je volá oba spolu,
svěří jim úkol apoštolů.
Tak Metoděj i s Konstantinem
žijí pak v kraji zcela jiném.

Otec a matka sotva tuší,
že poklad víry v jejich duši
národy mnohé obohatí
a že z nich jednou budou svatí.
Mohli svým dětem více přátí?

Ze života sv. Františka z Assisi

(Pokračování)

František žil nyní vzdálen všeho hluku světa a všech radovánek, a tak měl mnohem více prostředků k udílení almužen, než dříve. Všechny peníze, které buď sám vydělal nebo je obdržel od otce nebo matky a jež dříve používal k uspořádání různých zábav pro své přátele, nyní rozdával chudým. Když pak už všechny peníze rozdál, a přece chtěl žebráka obdarovat, dával mu to, co právě měl po ruce. Někdy mu daroval část svého oděvu, jindy zase střevíce, někdy svlékl i košili a daroval ji chudému, když viděl, že ji potřebuje. Nejednou dal přichystat jídlo pro více lidí, tak že se Pika udiveně tázala, pro koho to chystá. On jí odpovídal: „Milá maminko, to vše jsem přichystal pro chudé, jež stále nosím ve svém srdci. Se zvláštní zálibou František podporoval také chudobné a nemajetné duchovní. Zvláště se staral o jejich kostely; zaopatřoval pro ně bohoslužebné nádoby a pořizoval jemná plátna a látky na oltářní a mešní prádlo a roucha. Avšak všechny tyto skutky lásky k bližnímu horlivému jinochovi nepostačovaly. Jeho přáním bylo nejen chudým sloužit, nýbrž také mezi chudými žít. Vznešená nevěsta, kterou nedávno spatřil ve svém vidění, nikdy nezmizela z jeho očí. Po ní toužil, ji miloval. Jen mu scházela odvaha, aby se jí zmocnil. Již dávno si přál odejít do cizího města, aby tam zkusil žebrat o almužnu, a tak se sám přesvědčil, zdali má dost síly stát se z lásky k Bohu chudým. Nakonec se rozhodl, že půjde do Říma, aby tam v kolébce křesťanství uskutečnil své předsevzetí. Po příchodu do Říma spěchal nejdříve k hrobům apoštolských knížat, aby si zde vyprosil potřebné milosti. Pak si začal prohlížet svatopetrský chrám, který v té době nebyl ještě dokončen pro nedostatek hmotných prostředků. Velmi ho bolelo, když viděl, jak málo

příspěvků dokonce i bohatí a vznešení lidé kladou do pokladnice určené pro dostavbu svatyně. Sám pak hodil ke skrovným darům plnou hrst zlatáků, takže přítomní až obdivovali dobročinnost neznámého mládence. Vůbec je asi nenapadlo, že tento mladý muž bude tuto skálu, o níž Kristus předpověděl, že ani brány pekelné ji nepřemohou, podporovat nejen svými penězi, ale svým vlastním životem a životy svých duchovních synů. Františka tehdy také asi nenapadlo, že jeho přání, aby svatopetrská svatyně byla co nejdříve dostavěna, splní později jeden z jeho duchovních synů, jimiž ho Bůh obdaří - papež Sixtus V. Při východu z chrámu spatřil v předsíni na schodišti stát větší počet nuzně oděných žebráků, kteří prosili kolemjdoucí o almužnu. Ihned pocítil při pohledu na ně touhu žebrat s nimi. Jelikož měl na sobě drahé šaty, rozhodl se, že si dříve než začne žebrat, zaopatří jiné obnošené, takové jež měli na sobě žebráci. Prohlédl si žebráky a vybral si z nich jednoho, jenž přitáhl jeho zrak svou čistotou. Přistoupil k němu a požádal jej, aby mu za dobrou odměnu zapůjčil na několik hodin svůj šat výměnou za jeho vlastní. Na otázku, k čemu ho potřebuje, odvětil vyhybavě, aby neprozradil pravou příčinu, protože chtěl zůstat nepoznán. Po kratičkém vyjednávání chudas konečně souhlasil s podmínkou, že jeho oděvu František použije jen v záležitosti slušné a počestné. Spolu pak odešli do ústraní, kde si šaty vyměnili. Oba byli nyní spokojeni, hlavně však chudas, protože ho František bohatě obdaroval a slíbil mu, že večer mu dá ještě více. V novém přestrojení se František odebral zpátky do chrámu sv. Petra, přimísil se mezi jiné žebráky a začal lámanou franštinou prosit kolemjdoucí o almužnu. Konečně dosáhl toho, po čem tolik toužil. Byla to převratná změna. František, onen

marnivý mládenec, který ještě donedávna měl zálibu v hlučných zábavách a marnivých šatech, nyní v chatrných šatech žebráka natahuje ruku po almužně a cítí se šťastný a spokojený mnohem více než dříve. Je šťastný, protože on sám se nyní tlačí mezi chudými, v nichž vidí bratry a miláčky svého Spasitele. Cvičí se v chudobě a zakouší ponížení, jež bylo údělem jeho Pána, a tak se přiznává k bláznovství kříže a k evangelické chudobě. Večer se František odebral na stanovené místo, kde ho již očekával onen chudás, od kterého si vypůjčil šaty. Oba si opět vyměnili šaty a František daroval chudásovi nejen všechny peníze, které vyžebal, ale mu ještě přidal dosti značnou částku peněz, tak že chudás se s ním rozloučil se slzami vděčnosti. Plný radosti, že tak obstál ve zkoušce, se František hned následujícího dne vrátil domů. Nyní byl přesvědčen, že jej skutečně Bůh volá ke své službě.

Jednoho dne, bylo to kolem roku 1206, se ubíral z města kamenitou stezkou směrem k osamělému kostelíčku zasvěcenému svatému mučedníku Damianovi. Tento malý kostel během času tak zpustl, že byl skoro na spadnutí. Když si František začal tento chatrný ale útulný kostelíček prohlížet, najednou pocítil, že jej něco pudí, aby vstoupil dovnitř a pomodlil se tam. Jelikož již delší dobu si zvykl poslouchat hlas svého svědomí, také i tentokrát bez váhání uposlechl. Vstoupil dovnitř a padl před oltářem

na kolena. Jedinou okrasou tohoto oltáře byl obraz Ukřižovaného - krásné dílo z byzantské školy. Před tímto obrazem se František začal vroucně modlit. S láskou začal pohlížet do vlídné a pokojné tváře svého Spasitele. Čím více hleděl na jemné rysy tváře, čím více se utápěl v Jeho očích plných dobroty a milosrdenství, tím větší láskou se rozněcovalo jeho srdce. Tak hleděl dlouho v zbožném zanícení na předmět své lásky, aniž by mohl od něho odtrhnout své oči. Kolem něho panovalo ticho, přerušované

jen šuměním listí stromů, které sem z venku přicházelo. František pocítil ve svém nitru, že se něco neobyčejného připravuje. A nemýlil se. Po chvíli zpozoroval, jak se tvář Ukřižovaného mění, jak se oživuje, jak se její ústa otevírají a z nich splývají k němu slova: „Františku, copak nevidíš, jak se boří můj dům? Jdi, pospěš si a oprav mi jej.“ František se začal třást na celém těle a nebyl schopen

pronést ani jediné slovo. Ježíšův hlas byl tak něžný a dojmavý, že pronikl jeho srdce jako dvojsečný meč. Teprve po chvíli se vzpamatoval a odvětil chvějícím se hlasem: „Ano, s radostí učiním, Pane, jak si přeješ!“ To byla slova, jež jen stěží mohl pronést, pak jako bez sebe klesl k zemi. Dlouhou dobu tak ležel, jako by v něm nebylo života. Když se konečně vzpamatoval, počal o Ježíšových slovech uvažovat. Slyšel, jak mu přikázal, aby opravil Jeho dům.

Freska z baziliky sv. Františka v Assisi. Autor Giotto

„Ale který dům mám opravit?“, začal se ptát sebe sama. První odpověď, která ho napadla byla ovšem ta, že tím domem Ježíš myslel zpustlý kostel sv. Damiana. Teprve později osvěcen Duchem Svatým poznal, že tímto kostelem není chrám postavený lidskou rukou, ale ten dům, který postavil na skále sám Ježíš Kristus - Církev svatá. Ano, Církev svatá byla tím domem, který potřeboval opravu, protože již dlouhou dobu pracovalo mnoho nepřátel na tom, aby jej úplně zničili. Mezi křesťany se vloudila zkaženost mravů, která ohrožovala Církev v podobě různých bludů šířících se ze všech stran. Horlivost ve víře a zbožnost namnoze ochably; slavné řády Cisterciáků,

Premonstrátů a Kartuziánů nestačily již na jejich oživení, zatímco ve školách byly prameny zbožnosti ucpány a přerušeny suchopárnou logikou. Obnovu tohoto domu žádal Kristus na Františkovi, který ochotně přislíbil o něj pečovat, i když zatím nevěděl, jakým způsobem by to měl provést. Pevně však doufal, že ho Bůh o tom v brzké době poučí. Prozatím si umínil, že bude pečovat o opravu hmotného domu Božího - o kostelík sv. Damiana, jenž potřeboval brzkou opravu, neměl-li se zcela proměnit v sutiny.

*Podle knihy Svatý František Serafický
od P. Bonaventury J. Wilhelma
zpracoval BS*

Boží slovo - cesta k poznání Boha Otce

(úryvek z katecheze svatého Otce Jana Pavla II. z 14. dubna 1999)

„Lidská náboženská orientace vychází z přirozenosti člověka jako tvora. Tato přirozenost ho podněcuje ke stesku za Bohem, jenž ho stvořil ke svému obrazu. Druhý vatikánský koncil učí, že

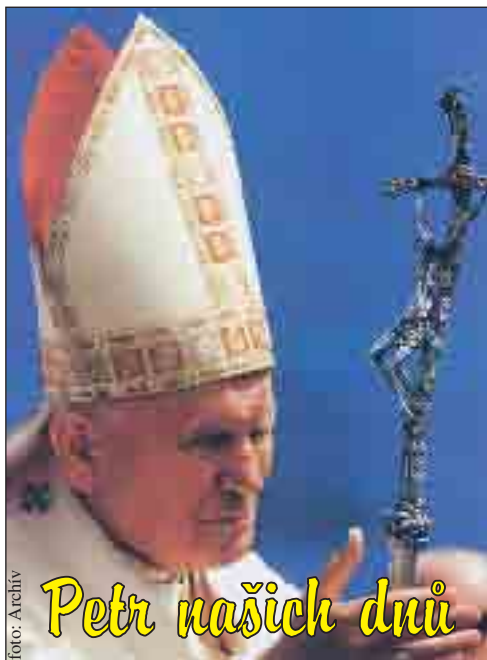

foto: Archiv

Petr našich dnů

zvláště významně je důstojnost člověka založena v jeho povolání ke společenství s Bohem. K rozhovoru s Bohem je člověk zván již od svého vzniku: existuje totiž jenom proto, že ho Bůh z lásky stvořil a neustále z lásky zachovává; jen tehdy žije plně podle pravdy, když tuto lásku svobodně uznává a dává se svému Stvořiteli (Gaudium et spes, 19).

Cestou, která vede lidi k poznání Boha Otce je Ježíš Kristus, Slovo vtělené, které k nám přichází s mocí Ducha Svatého. Jak jsem už zdůrazňoval v předcházejících katechezích, toto poznání je pravdivé a úplně jen tehdy, když se neomezuje jen na získání poznání rozumového, ale živě zapojuje celou lidskou osobu. Ta má dát Otci odpověď víry a lásky s vědomím toho, že než sami poznáme, už jsme Jím poznáni a milováni (srv. Gal 4,9; 1 Kor 13,12; 1 Jan 4,19). Žel, tento aktivní a hluboký svazek s Bohem, který byl vinou našich prvních rodičů v samotném počátku dějin narušen, člověk

prožívá křehkým a rozporuplným způsobem, zasažen pochybnostmi a často oddělený hříchem. V současné době se objevily zvláště destruktivní formy *teoretického a praktického* ateismu (srv. encyklika *Fides et ratio*). Destruktivním se především jeví sekularismus se svou lhostejností k otázkám na poslední věci člověka a k otázkám víry: podstatně vyjadřuje model člověka úplně odvráceného od Transcendentna. *Praktický* ateismus je tedy skutečností hořkou a konkrétní. I když dává o sobě vědět především v civilizacích více rozvinutých ekonomicky a technicky, jeho účinky se týkají také situací a kultur, které prožívají proces rozvoje.

Musíme se nechat vést Božím Slovem, abychom mohli v současném světě tuto situaci vidět a odpovědět na vážné problémy, které přináší. Když čteme Písmo svaté, hned si všimneme, že nezdurazňuje *teoretický* ateismus, ale že se snaží odmítnout ateismus *praktický*. Žalmista obviňuje z hlouposti toho, kdo si myslí: *Bůh není* (Ž 14,1) a ve shodě s tím jedná: *Zkaženě, zvráceně jednají, nikdo neudělá dobro* (tamtéž). Jiný žalm odsuzuje zpupného bezbožníka, který pohrdá Hospodinem, když říká: *On nepotrestá! Bůh není!* (Ž 10,4). Bible mluví spíše o *bezbožnosti* nebo o *modlářství* než o ateismu. Bezbožníkem a modlářem je ten, kdo vyvyšuje nad Boha řadu lidských výtvorů, falešně označovaných za Božské, živé a účinné. Nemohoucnosti bůžků a souběžně s nimi i jejich tvůrcům jsou věnovány dlouhé odsuzující řeči proroků. S dialektickým zápalem stavějí do protikladu prázdnotu a nezpůsobilost bůžků vytvořených člověkem proti moci Boha stvořitele a původci zázraků (srv. Iz 44, 9-20; Jr 10, 1-16). Toto učení v širší míře rozvíjí Kniha moudrosti (srv. Mdr 13-15), která představuje cestu k poznání Boha ve světle stvořených věcí, kterou později

připomene sv. Pavel (Řím 1, 18-23). Být *ateistou* potom neznamená poznání pravé přirozenosti stvořené skutečnosti, ale její absolutizování, a tím pádem její *uctívání jako modlu*, namísto jejího pokládání za Stvořitelovu stopu a za cestu, která k Němu vede.

Ateismus se může stát formou netolerantní ideologie, jak na to poukazují dějiny. Poslední dvě století poznala proudy teoretického ateismu, které popírají Boží existenci ve jménu domnělé autonomie člověka, přírody nebo vědy. To právě zdůrazňuje katechismus Katolické církve: *Často má ateismus svůj základ v nesprávném pojetí lidské nezávislosti vyhocené až k odmítnutí jakékoliv závislosti na Bohu* (KKC 2126). Takový systematický ateismus byl násilně podáván po celá desetiletí s klamnou nabídkou, že s odstraněním Boha se člověk stane více svobodný psychicky i společensky. Hlavní výhrady vůči Bohu Otci se hromadí kolem názoru, že náboženství má pro lidi kompenzační význam. Po odmítnutí obrazu pozemského otce by dospělý člověk měl přenášet svou potřebu mít mocnějšího otce na Boha, od kterého se má opět osvobodit, neboť by to mohlo překážet v procesu dorůstání lidských jedinců. Jaký je postoj Církve vůči formám ateismu a jejich ideologickým odůvodněním? Církev neodhazuje vážná bádání psychologických a sociologických prvků náboženského jevu, ale rozhodně odmítá interpretaci náboženství coby projekci lidské psychiky nebo výsledku společenských podmínek. Pravý náboženský prožitek není tedy projevem dětinnosti, ale zralým a šlechetným postojem, kterým člověk přijímá Boha a který odpovídá potřebě globálního smyslu života a zodpovědně zapojuje do činnosti o lepší společnost.“ ●

PAPEŽŮV POHLED

Setkání na horách

Hory jsou mou velkou láskou. Tam je člověk jiný. Nechává být všechny přizemní starosti. Jako by se očišťoval díky větru, prostoru, kráse.

Stalo se to v roce 1976. Pod vrcholkem *Matego Kościelca*. Scházela jsem rychle po cestě ve směru *Czarnego Stawu Gąsienicowego*. Běžela jsem. V jistém místě je třeba seskočit z velkého balvanu. Chvilí jsem váhala. V tom okamžiku, to místo je velmi strmé, jsem uviděla někoho dole. Ten někdo se na mne podíval. Velmi bystrý, jasný pohled. Bylo v něm teplo, sympatie, vstřícnost. Nikdy v životě se na mne nikdo takto nepodíval. Ani má matka.

Byla jsem zvědavá, jestli mi řekne dobrý den. V horách je takový zvyk. Řekl. Přišel blíž a řekl „dobrý den“.

Později jsem ho ještě potkala na chatě v „Murovańcu“ na *Hali Gąsienicowej*. Seděl u vedlejšího stolku. Naše pohledy se zkřížily. Znovu se na mne usmál.

V životě jsem měla podobný pocit dvakrát. Člověk potkává někoho, koho si chce za každou cenu udržet, ale ví, že je to nemožné. Zůstává jen smutek z rozloučení.

Třicet let jsem byla mimo Církev. Neztratila jsem víru, ale byla jsem daleko od Boha. Člověk klade otázky. Klade otázky Bohu. Proč... Přemýšlí nad tím. Někdy je zapotřebí někoho, kdo vyjde naproti. Koho se opravdově potká. Psal se rok 1979. První pouť svatého Otce do Polska. Málo mne to zajímalo. Byl tehdy červen. Zpočátku jsem vůbec neviděla souvislosti - liturgické oblečení - úplně něco jiného. Najednou mi to zapálilo - to je On! To je ten Někdo, koho jsem potkala na horách. Zůstala jsem jako omráčená. Začala jsem poslouchat, co mluví, a číst jeho projevy. Tam byly odpovědi na mé otázky! On, člověk, který se na mne usmál v horách, Jan Pavel II., odpovídal na mé otázky kladené Bohu!

To trvalo asi 9 měsíců. Tolik potřebuje člověk, aby se mohl narodit. Velmi dobře rozumím

foto: Archiv

Ježíšovým slovům: „Musíte se znovu narodit, abyste mohli vejít do Božího království.“

Uvědomila jsem si, že pohled na horách byl pohledem Kristovým. Že to byl člověk postavený jako ukazatel cesty pro mne. Někdo, komu mohu důvěřovat, za kým mohu jít, kdo mne dovede k Bohu.

Teresa Banczer

Obrátil se díky svatému Oci

Když Minh zaklepal na dveře domu „Děti Mekongu“ („Enfants du Mekong“ - dobročinná organizace, která se stará o 11 tis. chudých dětí v zemích jihovýchodní Asie a pomáhá mladým, kteří pocházejí z těchto zemí a nacházejí se nyní ve Francii), jeho situace byla politováníhodná. Pocházel z rozvrácené rodiny, z gymnázia byl vyhozen za vážné přestupky. Přitom měl jen 15 let. Do Francie přišel před několika lety ze Severního

Vietnamu, kde své dětství strávil v úplně ateistickém prostředí, nasáklém marxismem. Byl vzpurný, smutný, bez naděje...

Tehdy, když se objevil, bylo to ke konci roku, jsme už neměli možnost najít mu nějakou školu. Přijali jsme ho a přitom jsme ani moc dobře nevěděli, co pro něho můžeme udělat. Právě tehdy začal Bůh působit prostřednictvím pozvání od mládeže ze společenství „Mládež-Světlo“. Tak jako každý rok se všichni chystali na pouť do Říma a Assisi, a nám nabídli několik volných míst v autobuse. Zavolaal jsem Minha a vysvětlil jsem mu, že se jedná o dost zvláštní cestu, ale že bude mít alespoň příležitost být v Itálii. A protože neměl nic jiného na práci, souhlasil.

Po návratu jsem se ho zeptal: „Jak se ti tam líbí-lo?“

Minh začal vyprávět: „Ze začátku nic moc. Lidé byli milí, ale trávili čas v kostelích, kde se modlili, a já jsem ničemu nerozuměl. Viděl jsem však mnoho zajímavých věcí a Daniel-Ange je super.“

(Otec Daniel-Ange je zakladatelem společenství „Mládež-Světlo“).

Po chvíli mlčení dodal: „Musím vám něco říct. Stalo se to ke konci našeho cestování. Byli jsme na generální audienci s papežem na náměstí sv. Petra. Na konci audience nás voják ze Švýcarské gardy zavedl k svatému Otcí. Seřadili jsme se, aby nám mohli udělat fotku. Jelikož jsem byl nejmladší, dřepnul jsem si hned vedle Papeže. Když jsem zvedl své oči, podíval se na mne... Nikdy dříve se na mne nikdo takto nepodíval. Měl jsem dojem, jako by viděl celé mé nitro, kdo jsem... Nyní se chci stát křesťanem.“

Minh poprosil o křest. Mne požádal, abych byl jeho kmotrem, takže nyní na to velké setkání jdeme spolu. Začal také studovat na pařížském gymnáziu. Velmi by si přál, aby ho pokřtil papež... Dá-li Bůh!

Jean Claude Didelot, předseda charitativní organizace „Děti Mekonga“

Kalendář Velkého jubilea

Byl ohlášen oficiální, i když ještě neúplný, kalendář oslav Velkého jubilea roku 2000.

24. prosince 1999 Svatý otec zahájí Jubileum tím, že symbolicky uhodí kladívkem do Brány svatého roku v bazilice sv. Petra, a zakončí ho 6. ledna 2001. Průměrně každý týden budou v Římě dvě větší slavnosti a každý den večer udělí papež ze svého okna požehnání všem poutníkům. Odhaduje se, že se jejich počet, který se doposud pohyboval kolem 5 milionů, zvětší šestinásobně. Papež neplánuje žádnou zahraniční pouť, pouze snad do Svaté země, pokud to dovolí sociálně politická situace. Je naplánováno 23 „jubilejních“ dnů, z toho: 2. ledna 2000 - „jubileum dětí“, 2. února - „jubileum zasvěceného života“, 20. února - „jubileum stálých diákonů“, 18. května - „jubileum duchovenstva“, které je spojeno s „80. narozeninami Svatého otce“, 15. října - „jubileum rodin“, jenž je spojeno s III. Světovým setkáním rodin se Svatým otcem, k tomu se budou konat jubilea nemocných, umělců, dělníků, vězňů, novinářů, učitelů, lidí třetího věku (starých), sportovců, lidí zodpovědných za veřejné věci, jubileum rolníků, vojáků a policie, lidí ze světa divadla a filmu. V plánu je zahrnuto osm velkých mezinárodních kongresů, které se budou konat v Římě, mezi jinými XV. Mezinárodní dny mládeže (15.-20.8.), kongres studia nad realizací Druhého vatikánského koncilu (25.-27.2), Mezinárodní kongres mariologický (15.-24.9), který bude jednat na téma: „Maria a tajemství Nejsvětější Trojice“. Bude se také konat synoda biskupů. Biskupové pak 8.10. uskuteční „úkon odevzdání nového tisíciletí do Mariiny ochrany“.

Edmund Bojanowski

- zakladatel Kongregace Sester Služebnic
NPM bez poskvrny počaté

Svatý Otec Jan Pavel II. během svého pobytu v Polsku, dne 13. června r. 1999, ve Varšavě **prohlásil Edmunda Bojanowského blahoslaveným.**

Kým byl tento nový blahoslavený? „Srdečně dobrý člověk“ - tak ho nazývali jeho současníci. Narodil se v roce 1814 v Grabonogu u Gostyna v rodině pocházející z nižší šlechty. Pod starostlivou péčí milující matky se u Edmunda prohluboval hluboký vztah k Bohu a vlasti, která v té době byla sice rozdělena mezi okolní země, ale o to více žila v srdci každého syna polské země. Edmund Bojanowski měl však ještě jednu matku, a to tu nejlepší z matek - Marii, která ho celý život vedla a do jejíchž rukou světil celé své životní dílo. O této své Matce se dověděl velmi brzy, neboť od narození byl slabého zdraví a již ve čtyřech letech se zdálo, že se jeho životní pouť po plicní nemoci zakončí. Edmund Bojanowski byl na naléhavé modlitby své pozemské matky a na přimluvu své nebeské Matky zázračně uzdraven.

Přestože byl slabý a nemocný, obdržel od Boha velké duchovní dary, které postupně s Boží pomocí rozvíjel. Jeho mladý tvůrčí duch ho poháněl k získávání nových poznatků. Zvláště si zamiloval literaturu a filozofii. V roce 1832 začal prohlubovat své vzdělání na Vroclavské univerzitě. Právě v této době spatřily světlo světa jeho první básnické sbírky a překlady různých evropských básníků. Zdálo se, že cesta pro nadaného mladého básníka je otevřena dokofán. Nebyla to však cesta, po které ho Bůh chtěl vést. Edmund Bojanowski byl nucen pro slabé zdraví po dvou letech studia zanechat. Vrací se domů a po nabrání sil začíná opět studovat, ale tentokrát v Berlíně. Avšak ani zde studia pro špatný zdravotní stav nedokončil. Opět se vrací domů, kde tolik slabý na těle, ale o to silnější na duchu, se s velkou důvěrou v srdci obrací k Bohu a laskavými očima hledí na lidi, mezi nimiž je mu dáno žít. Jejich bída, zanedbanost

a ubohost jsou mu znamením a on našel v sobě sílu na tato znamení tvořivě odpovědět. Na počátku zakládá knihovny, aby zmírnil nevzdělanost vesnického lidu. To je však jen počátek, neboť přichází rok 1849 a s ním se na velkopolskou zemi vkrádá epidemie cholery, která za sebou zanechává umírající a nemocné lidi. Mnoho dětí tak přišlo o celé rodiny a nebyl nikdo, kdo by se o ně postaral. Citlivé a otevřené srdce Edmunda Bojanowského nezůstalo lhostejné, ale přijalo Boží výzvu a velkodušně jí vyšlo vstříc - zakládá „ochrony“, do kterých soustřeďuje sirotky, toulající se bez domova. Brzy však postřehl, že Boží záměr je mnohem větší. Edmund Bojanowski povzbuzuje a zapojuje do služby lásky stále více a více dalších lidí ochotných pomoci a pod vlivem vnuknutí Ducha svatého se rozhodl pro založení řeholního společenství, ve kterém by své povolání k zasvěcenému životu mohla ve sloužící lásce realizovat vesnická děvčata.

Kongregace vznikla v roce 1850 a Edmund Bojanowski, který sám vedl první kroky mladých děvčat ochotných sloužit těm nejmenším, se ukázal jako skvělý pedagog a vychovatel. Ukazoval sestřám, jak mají Boha milovat, jak Mu sloužit, a zejména, jak skrze svou službu mají chránit nejvyšší hodnoty.

Edmund Bojanowski zemřel 7. srpna roku 1871 v Górcce Duchownej v pověsti svatosti.

Jeho svatost je nejen plodem Božích milostí, ale zároveň i námahy osobní spolupráce s touto milostí v šedé každodennosti a slabosti křehkého zdraví. Dnes na něho Církev ukazuje, jako na „člověka“ v nejlhlubším toho slova smyslu. Svým životem vždy zcela jasně ukazoval na obraz Boží, který je přítomný v každém člověku. Jeho současníci o něm mluvili prostě jako o „srdečně dobrém člověku“ a „polském Vincenci z Pauly“. Bojanowski od mládí toužil stát se knězem, ale jeho slabé zdraví mu to nedovolovalo - musel ze semináře odejít a jako zakladatel ženského řeholního společenství zůstal světskou osobou. Jeho světský stav nám ukazuje, že cesta řeholního povolání je jednou - ale ne jedinou - z cest realizace všeobecného povolání ke svatosti. Tato cesta není v protikladu k životu světských křesťanů, ale je pouze jeho radikálnějším způsobem.

Kongregace sester Služebnic Nejsvětější Panny Marie bez poskvrny počaté se rychle rozvíjela a aktuálně je tato kongregace v Polsku jednou z nejpčetnějších - ve svých čtyřech větvích tvoří Federaci sester Služebnic, kde sestry následují svého zakladatele skrze službu dětem, nemocným a potřebujícím pomoc. Sestry Služebnice „Slezské“ působí v Polsku, Čechách, na Slovensku, v Německu, Itálii, Francii, Kanadě a také v Kamerunu.

Dnes se Edmund Bojanowski dívá z nebeské výše na své životní dílo - na Kongregaci sester Služebnic - i na jejich činnost na celém světě, dívá se očima lásky a srdce a každého z nás zve ke spolupráci na Božím díle spásy. Rozpoznejme a přijměme jeho výzvu.

Edmunde Bojanowski - „srdečně dobrý člověče“ - nauč nás, jak se máme s ubohými rozdělit srdcem jako kouskem chleba, nauč nás, jak „nakažit“ láskou lidi éry atomu a počítačů, a nade všechno nás nauč vidět druhého člověka - největší dar Boha Otce.

S. M. Anežka

Sestry služebnice Nejsvětější Panny Marie bez poskvrny počaté, Na Koutě 425, 735 81 Starý Bohumín

Nový zákon je historicky zcela věrohodný

K nepochybnému závěru o naprosté věrohodnosti Nového zákona dospěl rakouský učenec Kurt Schubert, jeden z největších badatelů v oboru judaismu. Schubert poukazuje na skutečnost, že Nový zákon vznikl v židovském prostředí. Je absolutně nemyšlitelné, aby židovská monoteistická mentalita dokázala vytvořit Ježíše Krista - Mesiáše a Syna Božího, aby v tomto prostředí striktní víry v jednoho Boha mohla vzniknout čistě na základě lidského uvažování představa Boží Trojice a Boha, jenž se nechal ukřížovat nenáviděnými Římany. Něco takového nemohl žádný Žid, vychovaný v synagogální atmosféře Starého zákona, vymyslet, to se prostě přičilo jeho obrazu světa.

Schubert rovněž tak polemizuje s názory těch biblických exegetů, kteří považují prázdný hrob Ježíšův za pouhou legendu. Zpráva o vzkříšení Kristově by neobstála a nenalezla své vyznavače, kdyby nebylo přesně známo místo uložení Jeho tělesných ostatků. Bez této znalosti by nemohli ani Kristovi nepřátelé rozšířit zprávu o krádeži mrtvého těla apoštoly. Je nepochybným faktem, že prvotní křesťanské obce přesně věděly, kde se nachází hrob Ježíše Krista v Jeruzalémě. Podle Schuberta je absurdní představa, že víra v Kristovo božství by se mohla rozšířit, kdyby se nemohli Ježíšovi současníci přesvědčit, že Jeho hrob v Jeruzalémě existuje a je skutečně prázdný. Rovněž tak předpokládá Schubert za psychologicky i fakticky nemožné, aby evangelií vyprávění o událostech velikonočního rána, zejména o ženách spěchajících ke hrobu, vzniklo bez zážitku obrovského úžasu, překvapení a zděšení, které vyvolalo zjištění prázdného hrobu a lidsky těžko vysvětlitelných událostí s tím spojených.

Podle pramenů R. Malý

Noví minoritští blahoslavení

U příležitosti blahorečení 108 mučedníků, mezi nimiž se nachází také sedm členů našeho řádu, které beatifikoval papež Jan Pavel II. během své pouti po Polsku, generál našeho Minoritského řádu posílá následující dopis.

Draží bratři,

dne 13.6. t.r. Svätý otec Jan Pavel II. prohlásil ve Varšavě za blahoslavené 108 služebníků Božích. Mezi novými blahoslavenými se nachází sedm našich spolubratří: br. Antonín Bajewski, kněz; br. Pius Bartosik, kněz; br. Innocenc Guz, kněz; br. Bonifác Żukowski; br. Herman Stępień, kněz; br. Achilles Puchala, kněz a br. Timotej Trojanowski. Je to velký dar, který dává Pán celé Církvi, Polsku a našemu řádu. Povznesení do slávy svatých není aktem triumfalismu, ale ukazuje na sílu Boží milosti, která učinila, že tam, kde se šířila nenávisť, ještě více zapůsobila láska. Je to připomenutí plánu svatosti, jaký Bůh určil každému učedníkovi svého Syna. Když se blíže podíváme na životy našich nově blahoslavených spolubratří, všimneme si, že čtyři z nich v okamžiku uvěznění patřili

do komunity kláštera v Niepokalanově (br. Antonín, br. Pius, br. Bonifác a br. Timotej) a pátý (br. Innocenc) v průběhu několika let spolupracoval se sv. Maxmiliánem Kolbem v Grodnu, v době kdy tam byl tištěn „Rytíř Neposkvrněné“. Takže pět nových blahoslavených se formovalo ve škole sv. Maxmiliána, tam si osvojili lásku k Ježíši Kristu, zápal pro jeho Království, věrnost až k hrdinství, zvláštní úctu k Panně Marii. Ostatní dva, br. Herman a br. Achilles, pracovali ve farnostech.

Z této skupiny bratří dva z nich nebyli kněžími: br. Timotej a br. Bonifác. Pracovali po celý život v Niepokalanově, jeden jako tiskář, druhý v expedici časopisu a při ošetřování nemocných.

Podkladem pro růst těchto Božích lidí byl způsob života našeho Minoritského řádu, života obyčejného a prostého, takového, který nám předklá-

dají konstituce. Jestliže se „takový“ život prožije velkoryse, může přinést neobyčejné ovoce. Nesmíme zapomínat, že svatost má sílu působení na druhé: v té době mnoho bratří bylo pod vlivem osobnosti sv. Maxmiliána, jehož svatost měla zvláštní přitahující sílu. Noví blahoslavení, kteří v něm měli bratra a společníka v životě, ho následovali dokonce i v hrdinství mučednické smrti. Kromě bratra Innocence, který zahynul 6.6.1940, všichni skončili svůj život po umučení sv. Maxmiliána, o kterém určitě věděli.

Z popisů jejich životů můžeme vyčíst dvě velké hodnoty jejich svědectví: víru a lásku. Budu citovat některá jejich slova, která byla zapsána v aktech jejich mučednictví:

- „Jsem přibit na kříž spolu s Kristem. řekni mým bratřím v Niepokalanově, že jsem tady umřel, věrný Kristu a Marii.“ (br. Antonín).

- „Doposud jsme psávali a jiným říkali, jak je třeba přijímat utrpení; nyní ho máme přijmout my a potvrdit hodnověrnost našich slov. Utrpení tohoto času se nedá srovnávat s příští slávou.“ (br. Pius).

- „Já jdu k Neposkvrněné; ty zůstaň zde a dělej to, co máš dělat.“ (br. Innocenc).

Byla to víra, která jim dávala sílu, víra prožívání tváří v tvář kříži, víra jež se „nevymýšlí na počkání“, ale která ukazuje cestu k přijetí Kristovy milosti a k poslušnosti Jeho vůli.

S vírou se pojí láska. Na všech pěti bratřích, kteří na sobě zakoušeli brutalitu a hrůzy koncentračního tábora, se zrcadlí hrdinská láska a dobrota projevovaná ke spoluvězňům. Tam, kde se jíní za každou cenu snažili přežít a pud sebezáchovy měl převahu nad každou jinou myšlenkou, tam tito naši bratři svědčili o lásce, která zapomíná na sebe, která se obětuje.

Dva bratři, jenž pracovali ve farnosti, měli možnost uniknout smrti, kdyby poslechli radu a ukryli se. Avšak chtěli zůstat se svými ovečkami („pastýři nemohou opouštět své věrné“ - říkali) a za to zaplatili životem.

Drazí bratři, beatifikace těchto nových mučedníků ať se stane pro všechny důvodem k angažovanosti ve víře a lásce. Pán nás volá ke svatosti. Bylo by k ničemu, kdybychom se chvátili a vyvyšovali našimi světci a přitom sami nekráčeli touto cestou. Zkušenost našich bratří poukazuje na to, že konventní a farní život má být „místem“ svatého života. Jedni se posvětili v Niepokalanově, jiní ve farnostech. Nosnou hodnotou pro každého z nich byla: modlitba, bratrská láska a apoštolská horlivost.

S přáním, aby každý z nás uměl přijmout dědictví našich světců a aby se každé společenství stalo večeradlem svatosti, Vám všem posílám bratrské pozdravy.

Br. Agostino Gardin, minister generalis

Už nikdy..., ale ještě...

Čas je neodlučitelnou částí našeho života. Mimo to, že ho nevidíme, chceme ho zastavit. Vidíme to sami na sobě, na místech, ve kterých jsme žili, na lidech, kteří ještě nedávno byli s námi.

Pro někoho se čas zastaví ve chvíli, kdy se setká s Ježíšem Kristem v Nejsvětější svátosti a vidí, že může začít znova.

A proto nechť nám v srdci zní tato slova:

„Už nikdy..., ale ještě...“

Příkladem nám můžou být tyto myšlenky:

- už nikdy se nenarodím tělesně, ale ještě je šance se narodit duchovně
- už nikdy nezměním, že jsem jednal v nenávisti, ale ještě mám šanci více milovat
- už nikdy nezměním minulost, ale ještě mám šanci změnit svou budoucnost.

Přeji Vám všem, aby tato slova naplnila Váš život a obrátila se v čin.

Pokoj a dobro

Pavla P. z Opavy

KNĚŽÍ VE VOJENSKÉM MUNDÚRU

Naše rota PTP pracovala v Olomouci na více místech. Naši kněžskou skupinu vozil denně z kasáren na pracoviště traktor. Jarní jitra bývala chladná, proto jsme byli navlečeni do zimníků. Na okolo jdoucí občany jsme dělali dojem vězňů. Kabáty byly po válce posbírané po Evropě, takže jsme nosili zimníky armády německé, ruské, anglické, řecké nebo polské. Vypadali jsme vskutku jako trestanci.

Přijeli jsme do obce Bystrc pod Svatým kopečkem. Na konci vesnice stála bývalá chemická továrna a stará opuštěná cihelna. Naše práce nás brzo zahřála. Přenášeli jsme nebo rovnali těžké li-

tinové radiátory, vodovodní trubky, rozvodní ventily, kohoutky, kolena, mufny a všechno možné zařízení pro stavbu vodovodů nebo ústředního topení. Jezdili jsme na nádraží vykládat vagóny nebo jsme nakládali zboží na nákladáky, když si pro něj přijeli.

Nyní opisují z poznámek, které jsem si udělal při vyprávění mého spoluhraty A.

Ta blízkost opuštěné cihelny mi stále připomínala starokřesťanské katakomby. Tady sice nebyly podzemní chodby, ale i tato budova měla mnoho chodeb,

výklenků a komor. Naše pracoviště bylo obeháno pletivovým plotem. Našel jsem v něm místo úniku. Byl tam příkop, takže se dal plot snadno podlézt. Za polední přestávky jsem se vydal na průzkum. Za plotem byla louka a pak hned cihelna. Objevil jsem tam dvacet komor v jedné řadě. Z betonového chodníku se mohlo do každé vstoupit. Po čtyřech krocích byl ke zdi přisazen výstpek v podobě stolu. To byl budoucí oltář.

Potom jsem si brával na pracoviště chlebník a v něm vše pro sloužení mše svaté. Latinský mi-

sálek, miniaturní svíčky se svíčkami, kovový kalíšek a paténku, krabičku s hostiemi, v lahvičce mešní víno a vodu, malé kališní prádelko a sirky.

S kolegy jsem se domluvil, kdo by chtěl přijmout Tělo Páně. Tenkrát platil eucharistický půst od půlnoci, tudíž jsme se zřekli sňadáně i svačiny. Jakmile začala dopolední přestávka, hleděl jsem se ztratit v cihelně.

V komoře cihelny bylo chrámové ticho. Dům byl mrtvý, nebyl tam slyšet hluk z venku. My, kněží, jsme byli zcela odříznuti od oltáře. Zůstaly nám pouze růžence a breviář, z kterého ne vždy se

nám podařilo aspoň část recitovat. Proto někdo musel v pracovní době vykonat Nejsvětější Oběť.

Po skončení jsem musel dávat pozor, aby mě neviděl strážný vojín. Na pracoviště jsem se vracel prostovlasý, bez čepice, a to bylo znamení, že přináším svatou Hostii. Nenápadně jsem podával. Tak se stalo, že téměř každý den, jeden se modlil, sloužil mši, a ostatní pracovali.

Jednou se mi ta cesta do katakomb mohla stát osudnou. Klidně jsem si všechno připravil, na balící papír jsem rozložil roušku, na ni

postavil kalíšek, paténku s hostií, zapálil svíčky, přehodil si přes vojenskou blůzu bílou štólu, nalistoval text ke mši svaté a začal jsem posvátný obřad. Měl jsem na celebrování dost času, kolegové o tom věděli, a kdyby byla po mně shánka, oni už by si poradili.

Ten den došlo poprvé k narušení mše svaté. Bylo již po proměňování, když jsem uslyšel, že do cihelny vstoupil člověk se psem. Po zádech mi přejel mráz. Byl to hlídač objektu. Hned jsem sfouknul svíčky. Ze tmy komory jsem viděl, že na

foto:BB

betonový chodník svítí slunce, ale dovnitř nebylo na mě vidět. Uniknu psovi? Muž šel zvolna kupředu a blížil se. Slyšel jsem, jak mu pod podrážkami zaskřípala zmrzlá písku. Bylo slyšet čmouchání psa. Jestliže mě odhalí, bude to strašný průsvih. Nechtěl jsem ani domyslet následky. V pracovní době jsem se vzdalil a konal jsem přísně zakázanou bohoslužbu. Vyfasoval bych pár roků kárného tábora, byly by zostřené prohlídky u kněží a přísný dohled. Ale ve tmě na improvizovaném oltářiku spočíval Věčný ochránce těch, kteří v něho věří. V žalmu volá žalmista: Svou starost vlož na Hospodina - on tě zachová - nikdy nedopustí, aby se viklal spravedlivý, budu volat k Bohu a on mě zachrání.

Díval jsem se upřeně na světlý obdélník vchodu do komory. Objevil se tam hlídač a na vodítku přidržoval vlčáka, který strčil hlavu do komory, začal zle vrčet a chtěl se dostat dovnitř. Muž tomu nevěnoval žádnou pozornost, lhostejně pokračoval v obchůzce a táhl za sebou vzpouzejícího se psa. Když zašli a rozhostilo se v cihelně opět chrámové ticho, nebyl jsem hned schopen pokračovat ve mši svaté. Vzpomněl jsem si na příběh tuším sv. Felixe. Když

byli pronásledovatelé na jeho stopě, skryl se v jednom domě, kde v tmavé chodbě byl výklenek ve zdi. Sotva do něho vstoupil, spustil se pavouk a v mžiku utkal velkou pavučinu. Vojáci vešli do chodby, podívali se a když spatřili pavučinu, napadlo je, že tam nikdo nemůže být, svědčila o tom velká pavučina. Svatopíseck k tomu poznamenal: Tam, kde je Bůh, tam je i pavučina hradbou, a tam, kde Bůh není, tam je i hradba pavučinou.

Potom jsem rozsvítil svíčky a dokončil mši svatou. Kdo ji dobře prožívá, sám se může přesvědčit o tom, že nás mše svatá zachraňuje, pomáhá nám, obveseluje naši zkormoucenou mysl a vysvobozuje duše z očiště. Říkával českobudějovický biskup Josef Hlouch: Je-li nepochopena mše svatá, zůstává celé křesťanské náboženství nepochopeno. Kdo s chutí spěchal na mši svatou, nikdy toho nelitoval.

Jaroslav Olšava

Dementi: Nedopatřením se stalo, že se do článku Pastýřský list v Immaculatě č.43 vloudila chyba. Pastýřský list byl čten před padesáti roky, tedy roku 1949, ne před jednapadesáti. Omlouváme se za tuto chybu.

Pater Bruno

Bylo to v roce 1952. Asi 15 autobusů s galejníky vyrazilo z lágru Nikolaj z Jáchymovska ve směru na Příbram, do nového koncentráku Bitíz pod Svatou Horou. Mezi nimi bylo několik kněží: P. Fr. Pospíšil, P. Jano Jánus ze Spiše a P. Bruno Sklenovský, ved. pastoračního střediska z Olomouce, kněz určený k fyzické likvidaci.

Sledovalo ho několik muklů - ateistů. Donášeli na něho, že slouží svým spoluvězněm mše svaté. Hostie mu donášel ze Svaté Hory civil Jan Sladký, střelní mistr na dole Bitíz. V lednu 1953 byl P. Bruno za sloužení mše svaté potrestán tím, že musel prostát celou noc před velitelstvím. Byl mráz -23°C. Ráno jsme nastoupili k bráně na směnu a venku stál celý zkřehlý P. Bruno. Se schodů sestoupil velitel Zoubek s agenty StB. Přistoupili k Brunovi. Zoubek štouchl P. Bruna prstem do břicha a řekl: „Tak co, Sklenovský, jak dlouho zde chcete blbnout s tím vaším Kristem? Nenecháte-li toho, tak vás i s ním hodíme támhle do latríny,“ a ukázal tím směrem. P. Bruno klidně vyslechl tento výhřez hrdla, usmíval se a řekl: „Pane veliteli, to na mě nemluvíte vy, ale zlý duch, který je ve vás a já se za vás modlím, aby z vás vyšel ven a abychom, až já budu v civilu, se sešli jako přítel s přítelem. Toho chci dosáhnout.“ Zoubek se zarazil a zařval: „Jděte si pro snídání a nastupte do štrúdlu.“ Čekali jsme, co bude dál. Odpoledne volali Bruna do kanceláře a přeřadili ho k jiné práci, kde si vydělal alespoň na hnědý stravovací lístek a na vedlejší nákup v kantýně.

Ze strany Zoubka to byl velký obrat. Původně chtěl P. Bruna zničit a pak ho přeřadí na výhodnější místo. Viděli jsme v tom buď zázrak nebo osvěcení Duchem Svatým. Bylo to vítězství P. Bruna nad Satanem.

Václav Bureš, Jáchymovská vězeň číslo 13244

To bylo také „temno“!

O násilné katolické protireformaci, rekatolizaci po bělohorské bitvě bylo už napsáno dost. Každý Čech zná bezpochyby Jiráskovo „Temno“. Nehájíme neobhajitelné a odsuzujeme násilí proti svobodě jednotlivce a vnucování svého přesvědčení, ať už je koná kdokoliv, katolíci nebo nekatolíci. Na jedno by se však zapomínat nemělo. Totiž na to, že osvícenští odpůrci Tovaryšstva Ježíšova v 18. století používali těch samých, ne-li ještě horších praktik ve jménu své ideologie „rozumu“, jaké Jirásek připisuje rekatolizačním misionářům.

Tato fakta už po léta zpracovává známý český hagiograf a ředitel českého vysílání Vatikánského rozhlasu otec Josef Koláček SJ. Loni vydal svou nejnovější knihu „Magister Nhiem“. Pod tímto exotickým jménem se skrývá český rodák P. Jan Koffler z Tovaryšstva Ježíšova. Žil v 18. století, je narozen v Praze. Řád ho posílá nejprve do portugalského Lisabonu, později na misie do Kočinčiny, dnešního Vietnamu. Později působil v indiánských redukcích v Paraguayi, které zřídilo Tovaryšstvo Ježíšovo za účelem vzdělávání Indiánů v náboženských i profánních vědomostech a povznesení jejich životní a mravní úrovně. Tyto redukce byly portugalskou vládou vedenou svobodným zednářem Pombalem násilím likvidovány a jezuité deportováni do Lisabonu do vězení. Pater Koffler mezi nimi. Autor knihy cituje autentické dokumenty o poměrech v žalářích osvícenského diktátora Pombala, který měl na jazyku neustále rozum a humanitu. Kniha přináší také zajímavé informace o misiích ve Vietnamu a o pronásledování křesťanů v této asijské zemi. Je to svědectví

o nadšení pro Krista, který v každé době a generaci dokáže probudit v čistých duších odvahu jít úplně do neznáma mezi lidi zcela odlišné kultury a tradice. P. Koffler a další jezuitští misionáři z českých zemí jsou toho dokladem. I toto je protireformace, odvrácená tvář baroka. I o ní je nutno psát a mluvit, ne pouze o Koniášovi a pálení knih. Stejně tak je ale třeba psát a mluvit o osvícenském teroru proti katolíkům, který je v médiích a knižních publikacích, včetně některých katolických, stále tabu.

Radomír Malý

Neplatná zpověď'

Jedna maminka velmi trpěla tím, že její dcera, jak se domnívala, svatokrádežně přistupovala ke svatému přijímání, protože se nechtěla vyzpovídat z těžkého hříchu. Dcera žila delší dobu v civilním svazku a pak se rozvedla, což nechtěla ve zpovědi vyznat, ačkoliv často přistupovala ke svatému přijímání. Všechny domluvy ze strany matky nic nepomáhaly. Když se mě ta maminka jednou zeptala, co tedy má dělat, poradil jsem jí, aby dala své dceři Zázračnou medailku a modlila se na tento úmysl k Matce Boží. A skutečně po delší době dcera přistoupila ke svátosti smíření a dala vše do pořádku.

Karl Maria Harrer, Erlebnisse mit der Wunderbaren Medaille

Neposkvrněná zachraňuje duše

Příběh, o který se chci rozdělit s čtenáři Immaculaty, se stal v loňském roce. Je svědectvím o úžasném působení Boží milosti na přímluvu Neposkvrněné Panny Marie skrze Její zázračnou medailku. Ráda bych vyjádřila svůj dík za vyslyšení prosby za záchranu jedné duše.

Má kolegyně ze zaměstnání a nyní i kamarádka Monika přijala svátost křtu před několika lety. Stále ještě cosi hledala, necítila se zkrátka v té „své“ církvi úplně doma. Jednoho dne jsme šly společně na mši svatou do blízkého kostela a také ke svatému přijímání. Přepadl mne však pocit, že něco není v pořádku, ale neuměla jsem si jej rozumně zdůvodnit.

Blížily se Velikonoce a s nimi i náš rozhovor na téma svátosti smíření. Dodala jsem si odvahy a otevřeně jsem se své kolegyně zeptala, zda se před svátky chystá na přijetí této svátosti. Odpověď mi vyrazila dech a mé předchozí obavy se potvrdily. Sdětila mi bezelstně: „Ne, a proč? Svě hřichy svěřuji přímo Bohu - proč bych měla přes kněze? Vždyť evangelíci to také tak dělají!“ Poté jsem se od ní samotné dozvíдалa, že přijímala ze stolu Páně i u evangelíků a husitů. Neuvědomovala si, že to zatím pro existující rozdíly není možné. Na přijímání ze stolu Páně v různých církvích pohlížela asi tak, že Pán je přece jen jeden, rozdělení je pouze v lidech (církvích). Byla jsem velmi znepokojená. Rady a domluvy se mýjely účinkem. Začala jsem vytrvale prosit o pomoc Pannu Marii a dovolávala se Božího milosrdenství.

Po svátcích za mnou kolegyně přišla a sdělila mi, že prožila velkou milost. Cítila doslova

nutkání jít na Velikonoce do kostela, kde si klekla před obraz Panny Marie a „povídala si“ s Ní, což prý nikdy předtím neudělala. Měla jsem velkou radost a ještě usilovněji jsem se za ni modlila. V květnu jsem odjela na pouť do Medžugorje. Tam jsem s důvěrou odevzdala také tuto záležitost Pánu Ježíši a Panně Marii.

Po mém návratu se začaly dít velké věci. Duch Svatý začal působit v srdci mé kolegyně tak, že se začala duchovně měnit a přibližovat se stále více k Bohu. O měsíc

později projevila zájem navštěvovat s námi modlitební společenství mladých. První večer dostala od bratra minority, rytíře Neposkvrněné, jenž vede naše „spolčo“, zázračnou medailku.

Jednoho letního dne jsme se společně s Monikou vydaly na výlet. Postupně začala otevírat svoji duši a odhalovat problémy, které ji tížily. Jednalo se o jeden těžký neboli smrtelný hřích.

Hlavou mi poletovaly neodbytné myšlenky a fantazie pracovala naplno. Jediná pomoc v této situaci se zdála být v Neposkvrněné. Sama jsem však již nedokázala unést tíhu svěřeného tajemství, a tak jsem své obavy o spásu své kamarádky svěřila dvěma důvěryhodným osobám ve společenství. Od října jsme se za obrácení Moniky již modlili tři. Kamarádka ale nechtěla o svátosti smíření nic slyšet. Po nějaké době mi svěřila svůj další podivuhodný

zážitek. V kostele před mší svatou náhle padl její zrak na zpovědnici, kde klečel nějaký kajník a právě se zpovídal. Monika pocítila v srdci velkou touhu být na jeho místě, doslova ji zpovědnice přitahovala. Ale již pokorně a zároveň smutně dodala: „Tohle já nikdy ne-

dokážu.“ Neposkvrněná ano, pomyslela jsem si.

Je 8. prosince časně ráno, kolem půl páté. Náhle se probudím a nemohu usnout. Ano, dochází mi, dnes je velký den, slavnost Neposkvrněného Početí Panny Marie. A také jsou tomu tři roky, co jsem odevzdala svůj život Neposkvrněné a stala se Její rytířkou. Mám radost, ale to přece není pravý důvod k časnému vstávání. Najednou je zde neodbytná myšlenka: dnes nastal pro Moniku čas ke svátosti smíření! „Neboj se, ty jí v tom pomůžeš“, slyším ve svém nitru. V duchu vidím před sebou celý den a zmocňuje se mne nepopsatelně krásný pocit. Ale poté vyvstávají pochybnosti: kde najednou sehnat kněze, který by si na tento „případ“ udělal čas, jak nalézt uprostřed rušného dne čas na ztišení s modlitbou, a bude vůbec mít kamarádka odpoledne čas - vždyť plánovala večírek s přáteli atd. Všechny obavy svěřuji Boží Prozřetelnosti a mocně přimluvě Panny Marie. Od rána vše probíhalo podle plánu. Zpovědi však předcházela téměř dvouhodinový duchovní pohovor, při kterém otec františkán trpělivě objasňoval kamarádce základní pravdy křesťanské víry a význam svátosti smíření pro život katolického křesťana.

foto: Adobedisk

O pár dní později Monika nakonec vykonala u téhož kněze svátost smíření. Její rozzářená tvář a opravdová radost hovořily za všechno.

Tento příběh má pokračování. Začátkem letošního roku si Monika oblíbila modlitbu růžence a zdá se, že pochopila její hluboký smysl. Je až dojemné, jak ji Matka Boží vede stále blíž ke svému Synu Ježíši. A nyní se obě připravujeme na velký den. O slavnosti Seslání Ducha svatého přijme Monika svátost birmování. Věřím, že jí s pomocí Boží budu dobrou kmotrou.

Chvála Tobě Bože, Otče milosrdenství, díky Neposkvrněná Panno, útočiště hříšníků.

Marie

Drobná publikace o zázračné medailce

Chránová služba Olomouc nabízí zdarma pro zájemce z České republiky drobnou publikaci o zázračné medailce. Zájemce ať k písemné objednávce přiloží:

známku v hodnotě 8,-Kč, obyčejnou obálku s čitelně nadepsanou adresou.

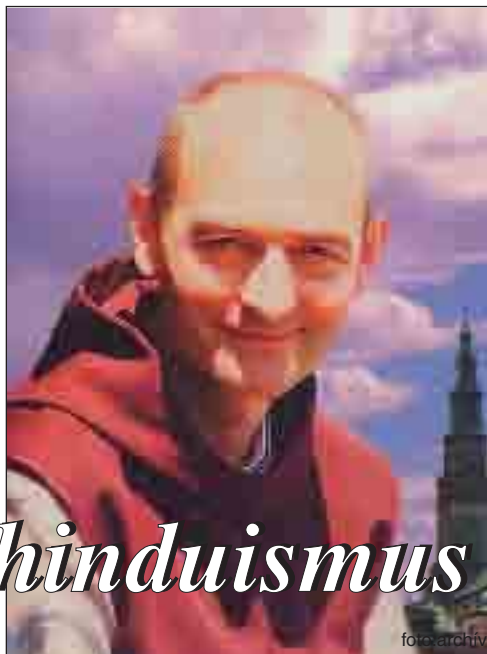
Chránová služba Olomouc
Jaroslav Novotný
Masarykova třída 28
772 00 Olomouc

Medailka

Pokud máte zájem o zaslání zdarma zázračné medailky Panny Marie, můžete si o ni napsat na adresu: *Marta Vondráková, Křesťanská cestovní kancelář MISIE, Masarykovo náměstí č. 46, 751 02 Brodek u Přerova*. Podmínkou je zaslání obálky s Vaší zpáteční adresou s nalepenou známkou. V jednom dopise lze požadovat maximálně 5 medailek. Křesťanská cestovní kancelář - MISIE
Marta Vondráková,
Masarykovo nám. 46
751 03 Brodek u Přerova

Joseph-Marie Verlinde při svém hledání Boha prošel dlouhou cestou východními náboženskými systémy, než našel Krista. Nejprve úplně odmítal náboženství. Zjistil však, že v sobě nosí jisté prázdné místo, které se marně snaží zaplnit vědeckými výzkumy a zapojováním se do humanitárních akcí. Vydal se tedy na cestu duchovního hledání a ve shodě s tehdejší tendencí obrátil svoji pozornost k východním náboženstvím. Prošel iniciací v transcendentální meditaci, která mu otevřela cestu k hinduismu. Setkal se s guru (indický duchovní vůdce, na kterém je jeho žák plně závislý), který ho přijal za svého žáka, což mu dovolilo v průběhu čtyř let třikrát uskutečnit spolu s guru cestu kolem světa. Díky němu mohl také pobývat v ašramách v Himalájích, kam mělo přístup jen málo Evropanů. To mu umožnilo prohloubit jak

Modlitba a hinduismus

svoji praxi tak i teorii hinduismu. Jednou přišel jistý host navštívit jeho guru a zeptal se J. Verlinda: „Tys byl vychován v křesťanském světě, kým je tedy pro tebe Ježíš nyní?“ Touto otázkou byl velmi osloven. Pochopil, že On je živý, osobní, milující Bůh a že On je odpovědí na otázky, které ho trápí. Od té chvíle pro něho začala úplně nová cesta. Opustil Východ a vydal se za Ježíšem.

Otec Joseph-Marie Verlinde nyní přednáší na Katolické univerzitě v Lyonu. Je také zakladatelem komunity Rodina svatého Josefa. V roce 1995 navštívil Polsko, kde se dělil o svou životní zkušenost. Jednou z věcí, o kterých mluvil, bylo srovnání křesťanské modlitby s východní meditací.

Co je křesťanská modlitba?

Svatá Terezička z Lisieux říkala, že je to hnutí srdce, výkřik k Bohu a dialog lásky, je to něco nadpřirozeného. Určitě v těchto několika větech cítíte, že sv. Terezička vkládala do modlitby celou svou osobu. Na jedné straně je to hnutí srdce, na druhé straně je to výkřik. Je to příběh lásky. Křesťanská modlitba je setkáním lásky Boha a jeho malinkého stvoření.

Láska si žádá dvě osoby. Slovo dialog (řec. dialogos: rozhovor dvou osob) poukazuje na to, že jsou nutné dvě osoby, dvě jsoucna. Modlitba je takovým dialogem, setkáním s Bohem, které může také být vzájemným díváním se na sebe.

Tak jako si snoubenci, kteří se dlouho neviděli, začínají vyprávět o tom, co prožili, a slova jim pomá-

hají vytvořit mezi sebou jakoby most, tak je to i s modlitbou. Později přichází okamžik, kdy už nemají chuť mluvit, stačí jim, že se na sebe dívají, a v tom pohledu se úplně odevzdávají jeden druhému. Můžeme říci, že je v tom plnost štěstí; přestávají být dvěma různými osobami, prožívají jednotu, ale zároveň každý zůstává sebou. Nastává jisté společenství, spojení, kde už není třeba slov ke komunikaci.

To je právě modlitba, příběh lásky. Myslím, že když teď mluvíme o lásce, dobře chápete, že nemohu mluvit o nějakých technikách modlitby, protože mluvit o technice ve spojení s láskou je úplně nesmyslné. Nemůžeme ovládnout lásku. Láska je život, který se dynamicky rozvíjí. Lásku můžeme do jisté míry usměrnit, ale nemůžeme ji plně

ovládnout. Takže techniky modlitby neexistují. Existují však jisté metody.

Mnoho svatých nám dává jisté návrhy; například způsob modlitby sv. Františka Saleského, sv. Terezie z Avily, sv. Jana od Kříže, sv. Ignáce z Loyoly. Všechny tyto návrhy jsou jistými metodami, ale nejsou to techniky.

Snažíme se obrátit celou svou bytost k někomu, koho očekáváme. Je to podobné tomu, jako když se snoubenka nebo snoubenec připravují na společné setkání. Odmítáme všechna rozptýlení a připravujeme se na přijetí Ježíše. Abychom ho lépe přijali, bereme do ruky Písmo svaté a čteme úryvek z Evangelia. Snažíme se zapamatovat si přečtená slova. Tehdy se naše paměť, inteligence obrací k Ježíši a uvažujeme o přečteném textu, také naše citová stránka se připravuje na přijetí Ježíše. Avšak to všechno nám ještě Ježíše automaticky nedává, protože On není nějaká věc, kterou si mohu vzít, jako např. knížku.

Ježíš je osoba, která přichází na setkání s námi úplně svobodně. My Mu otevíráme své srdce, zveme Ho a čekáme. Nemůžeme Ho ale ovládat. Potom by to už nebyl příběh lásky, neboť láska je vždycky nezištná.

V takovém příběhu lásky je to Ježíš, kdo má iniciativu. V modlitbě jsme my ti ubozí, kteří žebrají, kteří čekají na příchod Boha, na Jeho navštívení a nikdy nemohou toto setkání ovládat.

Cíl východní meditace

Zde je situace zcela opačná, nacházíme se na poli naturalismu a pantheismu (pantheismus - filozofické učení vycházející z jednoty boha a světa. Zahrnuje názory, jež popírají zásadní rozdíl mezi bohem a přírodou. Materialistický pantheismus rozpouští boha v přírodě, je druhem naturalismu. Naturalismus považuje přírodu za univerzální a jediný princip výkladů všech jevů). Zde nečekám na žádnou návštěvu, na žádnou osobu, jelikož Bůh zde není osobou, je pouze nějakou vibrací. Nemohu také čekat sám na sebe. Sedl bych si do křesla a někdo by se mne zeptal: „Čekáš na někoho?“ Já bych mu odpověděl, že čekám sám na sebe. Tehdy by se můj přítel zeptal: „Jak dlouho budeš takto čekat sám na sebe...?“ Doufám, že jste pochopili, co jsem tím chtěl říci.

Jestliže jsem od přirozenosti bohem, potom nemohu čekat to, čím už sám jsem. Zde se nacházíme v úplně jiné souvislosti a neexistuje spojení mezi křesťanskou a východní meditací.

Východ zná různé techniky, protože jeho cílem není vztah lásky k Bohu, ale práce nad našimi psychickými schopnostmi a silami, jež má vést k zániknutí našeho osobního „já“, které by mi překáželo v rozplynutí se, ve fúzi s kosmickými energiemi. Jsou techniky fyzické (něco jako gymnastické cvičení), cvičení dýchání, soustředění myšlení, jehož cílem je zánik mého osobního „já“. Právě toho osobního „já“, které je podmínkou nutnou k setkání s druhou Osobou v křesťanské modlitbě.

K setkání s Bohem je nutné osobní „já“

Doufám, že cítíte protiklad těchto dvou forem modlitby. Pro křesťanství, v jednotě s celou judaistickou tradicí, ve shodě s Bibli, je osobní „já“, charakter mého osobního „já“ největším darem od Boha. A právě v tomto osobním „já“ jsme stvořeni k Božímu obrazu. Bůh je Trojice Osob a stvořil nás ke svému obrazu, to znamená, že nás stvořil osobními jsoucnými, abychom každý, jako osoba lidská, se mohli setkat s osobou Božskou. Takže není v našem zájmu zmenšovat nebo ničit tento osobní charakter našeho jsoucnosti.

Zatímco pro Inda je osobní charakter člověka pouze iluzí, která mu překáží v plné realizaci toho, co je v člověku božské. (Iluze říká, že já jsem někdo jiný než např. můj soused, zatímco v pantheismu je všechno jeden bůh.)

Jistě cítíte, že každý z vás je někdo jiný, máte jiné tělo lišící se od jiných osob. Ind by vám však řekl, že když dojdete na nehlubší úroveň svého bytí a vstoupíte do svého nitra, pak budete schopni překročit vše, co vás odděluje od jiných a uvědomíte si, že všichni jste jen jednu kosmickou energii. Takže neexistuje žádný skutečný rozdíl mezi lidmi, ani mezi člověkem a Bohem.

V takové situaci nemůže vzniknout žádný vztah mezi člověkem a Bohem. Ani nemohou vzniknout skutečné vztahy mezi vámi navzájem. Žijeme pouze ve světě iluzí, z kterého můžeme vystoupit použitím různých technik, jež nám pomohou

k rozplynutí našeho osobního „já“. To nám dovolí vstoupit do základních energií.

Doufám, že nyní už rozumíte, že východní techniky se nedají použít k tomu, aby nás dovedly k **osobnímu setkání s Bohem**. Kdyby Indové slyšeli, co si myslíme o modlitbě, byli by první, kteří by nám řekli: „V žádném případě nepoužívejte techniky našeho náboženství, protože vás zavedou úplně jiným směrem, než chcete.“

Jestliže se chcete setkat s vaší snoubenkou a ona bude zrovna sedět „v květu lotosu“, v hluboké meditaci, ze které ji nebudete schopni probudit, tak si asi řeknete, že váš dnešní rozhovor je nějaký divný... Nevznikají vztahy, neboť si spolu nemůžeme ani promluvit. Stejně je to se vztahem k Bohu. Jestliže budete používat východní techniky s touhou prožívat křesťanskou modlitbu, je možné, že Pán Ježíš, když přijde na setkání s vámi a uvidí, že sedíte „v květu lotosu“ a meditujete, řekne si: „No, dneska si asi nepopovídáme...“

Říkám to takovým trochu legračním způsobem, protože jsem dlouhá léta používal východní techniky a můžu vám říci, že neexistuje žádná možnost jejich spojení s křesťanskou modlitbou. Žádná jóga, jak to všeobecně nazýváme, nemůže být v žádném případě přípravou ke křesťanské modlitbě.

Nepřekáží mi nyní hinduistická zkušenost v křesťanské modlitbě?

V průběhu prvních let ano, překáželo mi to. Víme, že někdy je modlitba velmi těžká, někdy se

nám zdá, že se Bůh někam schoval, tehdy je třeba velké odvahy a vytrvalosti k věrnému vytrvání v modlitbě. V takových chvílích přichází silné pokušení utéci k nějakým technikám, které jsem už dokonale ovládal a o kterých jsem věděl, že mne dovedou k příjemnému prožitku.

Avšak vždy, když jsem se nechal chytit do této pasti a vracel jsem se k východním technikám, rychle jsem pochopil, že se oddaluji od svého Pána a Spasitele. Tehdy jsem už nebyl vůbec schopen setkat se s Ježíšem, protože jsem se soustředil na sebe sama, jak ústřice, jež se zavírá. A zatím Ježíš marně klepal na dveře mého srdce...

Takže jsem musel rozhodně opustit všechny techniky. Existují jistá rozhodnutí, ve kterých můžeme plně vyjádřit naši lásku k Ježíši. Skrze odmítnutí východních technik a z nich vyplývajících prožitků jsem říkal Ježíši: „Ježíši, volím si Tebe, pouze Tebe. A raději půjdu cestou vytrvalého očekávání v temnotě mé modlitby, než abych si sám sobě zajišťoval nějaké prožitky jiného druhu.“

To je také způsob uznání, že Bůh je Bohem, že Ježíš je Pánem, že On je naším Pánem a naším Mistrem, že On mne vede a já se odevzdávám do Jeho vůle. Dokonce i v těch okamžicích, kdy se nám modlitba zdá být velmi těžká, tehdy Ježíš prochází mým srdcem a prohlubuje je, aby se v něm mohl ještě více zabydlet.

*ze Zeszyty odnowy
přeložil bB*

Pane, v koho mám skládat svou důvěru v tomto životě? Nebo co je mou největší útěchou ze všech nebi pod nebem? Což ne Ty, Pane, můj Bože, jehož milosrdenství jsou nesčíslná? Kde mi bylo dobře bez Tebe? Nebo kdy mi bylo zle v tvé přítomnosti?

Raději chci být chudý pro Tebe, než bohatý bez Tebe. A spíš bych zvolil putovat po zemi s Tebou, než přebývat v nebi bez Tebe. Kde jsi Ty, tam je nebe; a kde nejsi, tam je smrt a peklo. Tys mou touhou, a proto musím po Tobě vzdychat, Tebe volat a prosit. Vždyť na nikoho se nemohu zcela spolehnout, kdo by mi v tísní přispěl včas na pomoc, než jedině na Tebe, svého Boha. Tys má naděje a důvěra, tys ve všem můj Těšitel a nejměrnější Přítel.

Tomáš Kempenský, Následování Krista

Kdo chce mít opravdu rád Krista, ať se tomu učí od Jeho Matky

Jak jsme informovali v minulém čísle Immaculaty, ve dnech 10-16. května t.r., naši zemi navštívila Panna Maria v soše Ji symbolizující na cestě do Ain Karem a při setkání se sv. Alžbětou.

Jedním ze služby, doprovázející celou poutí, byl Pavel Cejnek, kterého jsem požádal o sdělení pár dojmů a myšlenek spojených s Pannou Marií z Nazareta.

V čem vidíš smysl takové akce?

V prohloubení víry. Samotný fakt navštívení Panny Marie v Ain Karem nám ukazuje víru v akci projevující se službou, sdílením osob, upevněním vztahů mezi Bohem a lidmi a mezi lidmi navzájem. Navštívení přesahuje obyčejné setkání dvou lidí. V Marii přichází počatý Kristus - Spasitel světa. Pod vlivem působení Ducha Svatého, Alžběta zdraví *blahoslavenou, která uvěřila* v Boží zaslíbení. Maria je takto chápána jako člověk nejhlubší víry.

zem tváře prozrazoval překvapení, odstup nebo nezájem. Reakce mnohých byly nepředvídatelné. Otec Pavel mnohdy musel lid usměrňovat a nabádat k ukázněnosti a ohleduplnosti. Drtivá většina se však spokojila s pouhou přítomností a rozjímavým pohledem na Marii. Často bylo vidět i slzy dojetí. Každou chvíli k nám přicházeli věřící a děkovali za tak nádherné setkání.

Jaký máš dojem z celé události?

Nepopsatelný. Návštěvnost přesahující veškerá očekávání, přítomnost papežského nuncia, našich biskupů, kněží, řeholnic a řeholníků mi dovolovala vnímat důležitost a významnost celé události. Cítil jsem, že lidé odcházeli proměněni. Nevšedním zážitkem byly také katecheze otce Leonardiho vysvětlující symboliku a význam putování sochy po celém světě. Ovšem můj největší dojem vzbudila chvíle, kdy senior biskupů arcibiskup Karel Otčenášek na důkaz zasvěcení českého národa Neposkvrněnému Srdci Panny Marie vykonal symbolický akt a vepsal jméno naší země do Mariina srdce.

Co si odnášíš z této pouti?

Odevzdanost a důvěru k Panně Marii ve zkouškách a starostech. Nabyt jsem většího přesvědčení a odhodlání k takovému kroku. Myslím, že se mi otevřely oči k vnímání zázraků. To, že kostely

Svatá Hora u Příbrami

S jakými reakcemi lidí ses setkal?

Reakce byly velmi odlišné. Zatímco lid uctíval sochu Panny Marie, nahodilý kolemjdoucí výra-

byly naprosto přeplněny, že v takovém množství lidí nedošlo k úrazu, že lidé neváhali mnohdy celé hodiny stát na jednom místě, a to i přes zjevné zdravotní potíže, považují za zázrak, za důkaz působení milosti.

Klokoty

Co bys chtěl říci na závěr?

Panna Maria se stává stále jasnějším znamením víry dnešního člověka. Oproti tendencím vnášejším obavy z přehnané úcty k Panně Marii, jasně vnímáme důležitost správného postoje k Ní - jako k Tě, která zvěstuje a dává Krista. Kdo chce mít opravdu rád Krista, ať se to učí od Jeho Matky.

Děkuji za rozhovor.

*rozmňloulav o. Josef
foto: P. Cejňek*

*Technický doprovod
z Fatimského apoštolátu*

Řetězová reakce konverzí

Paní Luisa Vairová z Londýna přijela v roce 1925 do San Giovanni Rotondo a podala zde svědectví o svém obrácení a o obrácení jiných lidí, která souvisela s její konverzí.

Tato žena žila dlouho daleko od jakéhokoli náboženského chápání života, zcela oddaná pozemským radostem, aniž by našla opravdový pokoj duše. V tomto stavu vnitřního neklidu byla zasažena zvláštní událostí: bylo to obrácení jednoho z jejích přátel prostřednictvím otce Pia. Vylíčení této konverze a popis osobnosti otce Pia, jak jí vše přítel vyprávěl, jí tak zaujalo, že živě zatoužila poznat slavného mnicha z garganského kraje. Jednoho dne se tedy vydala na cestu, aby světce uviděla.

Při příjezdu do San Giovanni Rotondo byla podivně dojatá pohledem na vesnici a klášter. Okolní krajina byla tenkrát ještě úplně pustá. To si dnes dovedeme jen velmi těžko představit - po všech změnách, jež se tu mezitím udály. Paní Vairová, která byla vítaným hostem mnoha londýnských sálónů, si uvědomila tento bolestný kontrast, který v ní vzbuzoval hluboký odpor. Její první myšlenka byla: co nejrychleji odtud odjet. Zároveň však vystalo v jejím nitru něco zcela nového. Cítila, že jí radostná prostota a sladký pokoj tohoto místa podivuhodně vábí. Velkou bázeň v ní vzbudila myšlenka, že se setká s mnichem, který na svém těle nese Kristovy rány, který všechno ví a vidí. Srovnání jejího světa radovánek s tímto světem tajemství jí na-

plnilo krutou bolestí; usedavě se rozplakala. Lidé v klášterním kostelíku byli velmi dojatí. Když se pak objevil otec Pio, tlačili se za ním a on jí řekl, jako by již odjakživa znal dějiny její duše: „Uklidněte se paní, uklidněte se! Boží milosrdenství je nekonečné. Ježíš zemřel na kříži za hříšníky!“ Paní Vairová ihned odpověděla: „Chtěla bych se vyzpovídat, otče!“ A otec Pio: „Uklidněte se, teď k tomu není vhodná chvíle.“ Paní Vairová na to: „Ale já nebudu vědět, co mám říkat; co jenom budu dělat?“ Otec Pio: „Přijďte znovu odpoledne ve tři hodiny, já vás vyzpovídám. Teď si odpočiňte, posilněte se a pak za mnou přijďte. Když vy nebudete vědět, co máte říkat, budu já mluvit za vás.“

Paní Vairová učinila, jak jí otec Pio řekl, avšak byla tak zmataná a rozrušená, že nebyla schopna se na zpověď připravit. Když se k otci Piovi vrátila, převzal on iniciativu a přesně jí vyjmenoval její hříchy a uvedl také, kdy se staly, kde se staly a za jakých okolností se staly. Paní Vairová byla ohromená. Otec Pio však jeden hřích vynechal, a pak se zeptal: „Na nic jiného si už nevzpomínáte?“ Paní si velmi dobře pamatovala na hřích, který otec Pio vynechal, a na okamžik zaváhala, má-li hřích vyznat, nebo ne. Pak se však rozhodla a vyznala jej. Otec Pio se zářící tváří zvolal: „Konečně! Jak dlouho jsem na to musel čekat!“ A potom jí udělil rozhrášení.

A paní Vairová, která se cítila jako znovuzrozená, očistěna od hříchů, nechtěla již San Giovanni Rotondo opustit a chtěla zůstat v blízkosti toho, který ji zachránil před pádem do propasti. Dobrovolně si ukládala tvrdá odříkání, aby činila pokání za svou minulost. Jednoho dne chtěla jít bosá ze svého hotelu do kláštera. Počasí bylo hrozné: padal sníh s deštěm. Do kláštera přišla zcela promoklá; její nohy zanechávaly na podlaze krvavé stopy. Když ji otec Pio uviděl v tomto stavu, vlídně jí vytkl, že si uložila příliš velké pokání a položil jí ruku na rameno se slovy: „Ta voda přece není vůbec mokrá!“ V tom okamžiku byly šaty paní Vairové opět zcela suché.

Tím však událost neskončila. Paní Vairová měla syna, který žil, stejně jako ona před obrácením, mimo Církev a mimo jakoukoli náboženskou praxi. Naplněna štěstím z nového života napsala

synovi o své konverzi, o otci Piovi a zvala ho, aby i on přijel do San Giovanni Rotondo. Syn o tom nechtěl ani slyšet a odpověděl, že nikdy, ani ze zvědavosti do San Giovanni nepřijede. Otec Pio ji povzbuzoval, aby se nepřestávala za syna modlit: jednou se obrátí i on. Po krátkém čase četla paní Vairová v novinách zprávu o lodi, která byla při plavbě těžce poškozena; mnoho cestujících zahynulo v moři. Úlek paní Vairové se změnil ve zděšení, když v seznamu cestujících nalezla i jméno svého syna. V hrůze, že snad i on může být mezi utonulými, se dala do zoufalého křiku. Šla za otcem Piem, a když mu vypověděla, co se stalo, odpověděl: „Kdo ti říkal, že tvůj syn je mrtev, že tak vyvádíš?“ A paní: „A kdo mi řekne, že je naživu?“ Světec se chvíli mlčky modlil a potom řekl: „Bohu díky, tvůj syn žije a je tam a tam.“ Udal přesně místo, kde mladý muž právě je. Paní Vairová ihned napsala na adresu, kterou jí otec Pio sdělil. A syn rovněž napsal své matce, že se zachránil. Oba dopisy se křížily a syn byl velmi udiven, odkud matka zná adresu jeho nynějšího pobytu. Tato okolnost v něm vzbudila takovou zvědavost, že se rozhodl, navzdory svému původnímu úmyslu, jet do San Giovanni Rotondo, aby se dověděl, jak se věci vlastně udály. Sotva přijel, prosila ho matka, aby zůstal lačný, poněvadž by si měl vykonat svatou zpověď a přijmout Tělo Páně. Mladík to slíbil, potom však potajmu odešel na trh, koupil si dvě vejce a hrozen a rychle všechno snědl. Pak se setkal s matkou v sakristii klášterního kostelíka. Když přišel otec Pio, řekla mu paní Vairová: „Otče Pio, to je můj syn, o němž jsem vám vyprávěla.“ Otec Pio pohlédl ironicky na mladíka se slovy: „Ty šelmo, ty malý lhář!“ - a obrácen k matce pokračoval: „A ty si, chudinko, myslíš, že on je lačný?“ Mladík se cítil dotčen, chtěl se bránit a pravil: „Proč se mnou tak jednáte, vždyť mě ani neznáte!“ A otec Pio: „Trváš na tom, že jsi lačný? ... A co ta vejce...a čerstvé hrozny, které jsi před chvílí snědl?“ Mladík pochopil, že tento muž čte v lidském srdci jako v otevřené knize. V tom okamžiku ho zasáhla milost a on zvolal: „Otče, odpusťte, já věřím!“

*Z knihy Otec Pio přítel Boží - dobrodinec lidí
Pasquale Cataneo*

Matčino pohlazení

Je tomu již velmi dávno, více než sedmdesát let, kdy mne má matka, jako ještě malého chlapce, poprvé vzala s sebou na Svatý Hostýn. Od té doby jsme již spolu putovali na různá poutní místa, na Svatý Kopeček, Svatý Hostýn, Velehrad i k Panně Marii do Zašové.

Ze své první pouti

na Svatý Hostýn, jsem si dodnes zapamatoval příhodu, na kterou jsem nikdy ve svém životě nezapomněl a vždy jsem ji měl v dobré své paměti. Tehdy před sedmdesáti lety poutníci obcházeli hlavní oltář v dobrém úmyslu, že přispějí svým darem na potřebu chrámu, a také proto, aby se svým šátkem dotkli obrazu Panny Marie a sami si pak tímto šátkem, jakoby umyli svůj obličej. To se opakovalo u každého poutníka vždy třikrát. Když matka již podvakrát pohládila mé čelo, nepocítil jsem na sobě žádnou změnu. Teprve při jejím třetím pohlazení jsem pocítil zcela neobyčejný, velmi příjemný pocit, který jsem si po celý svůj život nedovedl vysvětlit jinak, než že mne s maminčinyým pohlazením pohládila sama Panna Maria Hostýnská.

Léta od té události rychle plynula a já a později i se svou ženou a dětmi jsme aspoň jednou v roce navštěvovali poutní místo Svatý Hostýn. Když moje žena čekala první dítě, byli jsme spolu prosit Pannu Marii Hostýnskou, aby se nám narodilo zdravé dítě a ona sama byla také zdravá, a nebylo to jen tak jednoduché. Má paní byla velmi nemocná zánětem ledvin a celé její tělo trpělo otokem a hrozilo jí akutní nebezpečí křečí a smrti její i dítěte, které hrozí při porodu takto nemocným ženám.

Na přímluvy Matky Boží u svého Syna vše dobře dopadlo. Narodil se nám zdravý syn, jen má žena byla více než jeden rok ještě nemocná, byla pobledlá a chodila jako tělo bez duše. Lékař nám zakázal mít další děti, abychom neohrozili život mé ženy. Po více než roce se však má žena zcela uzdravila, porodila ještě další tři zdravé děti, bez nejmenších zdravotních potíží.

Při poslední orelské pouti na Svatém Hostýně v loňském roce bylo velmi zima a já jsem nebyl dostatečně oblečen. Bylo navíc po dešti, nebylo ani kde si sednout a bez dlouhé fronty čekání se najíst. Přesto jsem vydržel prostát v kostele po tři mše svaté, venkovní mši svatou a ještě jsem se zúčastnil průvodu křížové cesty. Nebyl jsem z toho nemocen a ani mne moc nebolely nohy. Nikde jinde bych to nedokázal.

Panna Maria Zašovská mně navíc vyprosila u svého Syna panensky čisté děvče ze Zašové, aby mne provázelo celým mým již dlouhým životem. Děkuje denně Matce Boží za všechny milosti, které nám na Její přímluvu její Syn Ježíš Kristus každodenně dává.

Milé děti, už máme prázdniny. Všichni jsme se na ně těšili. Potřebný odpočinek

je jako nabroušení nástroje. Představte si, že by někdo řezal dříví, ale pila by už byla tupá a potřebovala by nabrousit. Šlo by to čím dál obtížněji a pomaleji. Ale on by řekl: „Nemohu přestat, vždyť mám rozřezat tak velikou hromadu dříví, nemám čas nabrousit pilu.“

Ale jsou věci, které člověk dělá, i když odpočívá. Například dýchání. Nebo tlukot srdce. Nebo jídlo. Nemůžeme říci: „Teď odpočívám, nebudu dýchat.“ Nebo: „Jsou prázdniny, nebudu jíst.“ Anebo opatrnost v nebezpečí. I o prázdninách musíme dávat pozor, abychom nepřišli k úrazu na silnici při jízdě na kole, abychom nespadli se skály nebo se neutopili, aby nás nekousla zmije.

Jako dýchání je i o prázdninách pro duši potřebná modlitba. Jako tlukot srdce je láska k Bohu a lidem; Pán Ježíš nám říká: „Cokoli jste udělali

pro jednoho z mých nejmenších bratrů, pro mne jste udělali.“ Jako pokrm je účast na mši svaté a svátostech. Nebezpečí, která nás mohou ohrožovat i o prázdninách, jsou pokušení, lákání ke hří-

chu; k takovým lákáním říká Pán Ježíš: „Co platno člověku, kdyby celý svět získal,

ale ztratil svou duši?“

Když půjdete s Pánem Ježíšem, budou vaše prázdniny krásné. Budete mít v srdci pravou radost.

I když dítě odpočívá, maminka na ně myslí, má je ráda, chrání je a pomáhá mu, chce, aby bylo šťastné. Tak to dělá i Panna Maria. Pamatujme na Ni každý den, zvláště v modlitbě. Právě o prázdninách slavíme její největší svátek.

Víte, kdy to je a jak se ten svátek jmenuje?

Přeji Vám krásné prázdniny s Pánem Ježíšem a s Pannou Marií a srdečně Vás všechny zdravím.

váš

P. Bohumil Kolář

Nabroušení nástroje

foto: jg

Honzík se nechce modlit

„Honzíku, budeš se s námi dnes modlit?“ Ptám se svého syna, kterému je dva a půl roku. „Ne“, zní rozhodná odpověď. Modlíme se tedy s manželem sami. Honzík si zatím leží na gauči, houpe nohama. Nahlas děkujeme za den, za zdraví, za tety a strejdy, za babičky a dědečky... „taky za lampu“, přidává Honzík. Děkujeme tedy i za lampu. „Taky za stěnu“, znovu se ozývá Honzík. V té chvíli mi je jasné, že náš syn se výborně baví. „Honzíku, nyní se modlíme, nedělej si legrácky“, napomínám ho. Končíme modlitbou „Zdravas, Maria“ a „Anděle Boží“, stále jen já a manžel, i když už ne tak úplně. Honzík se modlí s námi, ale některá slova překrucuje (bohužel schválně, neboť modlitbu umí dobře nazpaměť).

Od jisté doby se u nás podobná situace opakuje každý večer. V podstatě bych měla být zklamaná, jelikož jsme se modlili za Honzíka ještě dřív, než byl počat, a od okamžiku početí až dodnes ho každodenně odevzdávám Bohu. Myslím si tedy, že by měl být více nakloněn k modlitbě... vždyť dříve se ochotně s námi modlil... Ale nedělá mně to příliš velkou starost, protože vím, že jeho vzdor je přechodný, spojený s jeho věkem. Nesnažíme se ho tedy nijak lámat. Neprosíme, nehrozíme. Prostě nezávisle od jeho „nálady“ se s manželem společně modlíme, a on nás pozoruje.

V sobotu a v neděli, kdy je více času, jsme se s manželem rozhodli slavit ranní modlitbu - stolek, ubrus, ikony, zapálená svíce, společný zpěv... Honzíkovi se to náramně zalíbilo, do té míry, že takový „obal“ si přál mít každé ráno. Ze začátku jsme protestovali. „Vždyť nemáme tolik času, maminka a tatínek musí jít do práce“, vysvětlovala jsem Honzíkovi. Honzík byl však tak neodbytný, že jsme nakonec souhlasili. A tak nyní Honzík vlastnoručně připravuje oltáříček na malém přenosném stolku. Potom z pokoje přináší mikrofon-hračku a volá: „Pojďte se už modlit!“ Samozřejmě při modlitbě je pro něho nejdůležitější zapalování a zhasínání svíce a také zpěv písničky, ale nám se daří prožít ten čas jako setkání s Ježíšem. Pro Honzíka to nakonec ani není únavné, protože to celkem trvá asi tak pět minut.

Ve skutečnosti nejde tady o samotnou formu modlitby, ale o to, aby se náš syn naučil prožívat celý svůj život s Bohem. Snažím se tedy využívat všechny okamžiky, kdy mu mohu něco říci o Pánu Ježíši. Službu k nezaplacení zde samozřejmě plní knížky, barevné biblické příběhy pro nejmladší děti. Ty se často stávají záhytným bodem našich rozhovorů: „Co to je?“, ptá se. „Koruna, která velmi píchá“, odpovídám. „Proč je na hlavice?“ „Protože Pán Ježíš mnoho trpěl.“ „A proč?“ „Protože nás má rád.“ „Honzíka má taky rád?“ „Velmi, více než maminka a tatínek.“ „Aha,“ říká Honzík a začíná poskakovat radostí.

Často se až divím, jak hluboko takové rozhovory zapadají do srdce a dávají potom o sobě vědět v nečekaných okamžicích. Před nedávnem Honzíka bolelo břicho. Byl večer. Honzík nemohl usnout, ležel vedle mne a plakal. Přemýšlela jsem, co mu ještě v takové situaci mohu dát, jaký lék použít. „Mami, pomodli se za mne k Pánu Ježíši!“ Rekl najednou Honzík tenkým hláskem. „Cože?“ Zeptala jsem se překvapena. „Pomodli se za Honzíka k Pánu Ježíši,“ zopakoval můj syn. Udělala jsem, zač mne prosil. Po několika minutách potom Honzík klidně usnul.

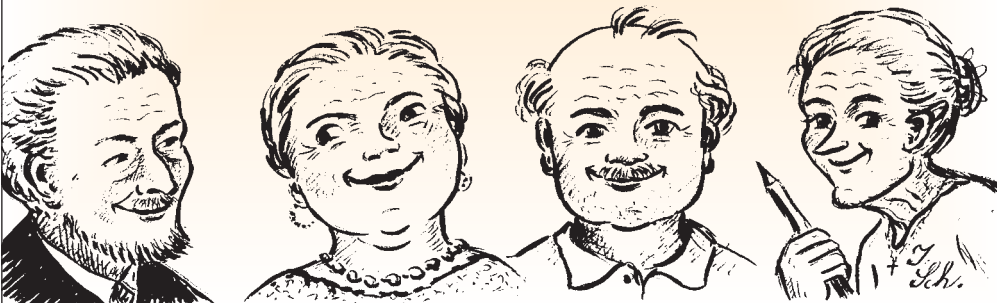
Rok 1999 - rok seniorů!

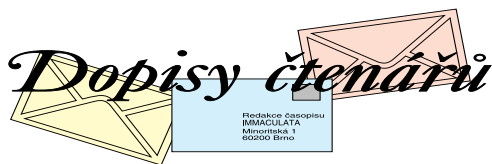
Proto hlavu vzhůru, všichni senioři!
 Byli jste kdysi také krásní, zdatní oři,
 když jste do branky góly dávali a na děvčata mrkali.
 Také my, staré babky, jsme byly hezké žabky!
 Kluci za námi hlavy točili, když o muzice jsme tančili.

Ted' už máme za sebou mnohou míli. -
 Ale ten, kdo zná cestu k věčnému Cíli,
 může se i ve stáří smát!

Protože ví, že Bůh ho má rád! -
 Vy mladí, vyslechněte chvilku starou bábu.
 Dám Vám do života jednu dobrou radu.
 Jak Vy budete se chovat k dědečkům a babičkám,
 přesně tak budou se Vaše děti jednou chovat k Vám!
 Proto mějte trpělivost s námi. Neberte nám úsměv z tváří,
 abyste i Vy mohli mít hezké stáří.

Irena Schwarzová

Drazí bratři minorité - redakce Immaculaty!

Není to poprvé, co toužím napsat a vděčně a nadšeně poděkovat.

Váš časopis je pro nás manou, nebeským pokrmem, který obcerstvuje, konejší a sytí. Je pozeňháním pro celou naši rodinu. Na začátku, před léty, kdy se nám do rukou dostala první čísla, jsme z něj četli nahlas, společně u stolu a často jsme vzlykali a tekly nám proudem slzy - nebyl to sentimentalismus, ale očisťující pramen.

Nyní už každý čte sám, - já, 52 letá psycholožka, v něm čerpám prostou a pokojnou radost a útěchu pro tvrdý boj ve světě, syn, 22 letý student filozofie a logiky na UK, nachází uspokojující potravu při hledání pravdy a i 14 letá dcera, jinak spíš vzdorně pubertálně naladěná, zde také najde řádky pro potěchu duše a formování své individuality.

To poslední číslo se zase velice povedlo. Líbilo se mi vlastně všechno a těžko něco upřednostnit. Přesto bych chtěla jmenovat jednak článek ze života sv. Františka - to je vždy velmi inspirující, dále článek o utrpení Karola Wojtyly, našeho draheho papeže, dále projev kardinála Meisnera, který vždy mívá již tradičně úroveň, jde do hloubky a přitom zůstává přístupný a didaktický. Cenný a užitečný je i článek o horoskopech a také o konci časů. Dále mne zaujala také zkušenost o uzdravení z tuberkulózy a o uzdravení v brazilském vězení. Rádi čteme také všechna poděkování a vaše zajímavé a opravdu podstatné zprávy ze světa.

To, že váš časopis má stále lepší úroveň a získává trvale srdce čtenářů, je jistě zázrak hodný Immaculaty, neboť jistě svatá Panna sama bdí nad časopisem a zahrnuje svými milostmi jej, vás i čtenáře. Už mnoho časopisů jsme odhlásili (...), ale Immaculata zůstává a je pro nás stále sladší. Byť je to skromný časopis, formátem i zjevem, levný - neboť dar shůry, vylévající se zdarma.

Pamatuji, jak původně jsem z jeho formální, vnější úrovně byla na rozpacích. Připadal mi takový staromilský, staromódní, graficky nemotorný až nevkusný. Jak má oslovit dnešního člověka?! Tázala jsem se tehdy, a přesto si získal srdce všech asi 5-6 rodin, do kterých jsem jej kdysi objednala - všichni mají časopis rádi, je užitečný jejich duchovní cestě a objednávají si jej posud. Časopis přetrvál a zvítězil i nad těmi časopisy či periodiky, které jistě původně s dobrým úmyslem - se chtěly právě zavděčit vkusu „současného“ člověka a nepozorovaně začaly ztrácet něco mnohem podstatnějšího - úctu k pravdě a věrnost a lásku k Bohu. „Bez Božího pozeňhání marné lidské namáhání.“

Čtu nyní knihu o Maxmiliánu Kolbem, Světlo a stín, a zjišťuji z jeho pasáží o počátcích vydávání „Rytíře Neposkvrněného“, že situace je stále stejná - i tehdy byl časopis mnohými vysmíván a kritizován a přesto si zázračně dobýval lidská srdce. Je to vyznamenáním pro vás i pro časopis, že si zachoval svoji vnitřní hodnotu, kterou do ní vložil a stále vkládá svatý Maxmilián Kolbe, a že je časopis stále hoden ochrany Neposkvrněné Panny Marie.

Vím, že podobných příběhů, jako je můj je mnoho, ale přesto mám potřebu i já z vděčnosti k Bohu to věrně vyznat. Jak to bývá, po své konverzi (r.83) jsem žila křesťanský aktivně, s nadšením pro věci Boží a v průběhu asi 10 let jsem získala pro duchovní rozvoj mnoho skvělých podnětů v ideálech hnutí focolare (Dílo Mariino). Přesto právě setkání s Pannou Marií prostřednictvím Immaculaty začalo skrytě měnit můj život a prohlubovat směrem k Marii i Trojjedinému Bohu. Od té doby prožívám skrze Marii intenzivní pomoc Boží ve svém životě, ve všech velkých těžkostech získávám v modlitbách jasnější orientaci pro rozhodování, ať se to týká rodiny, zaměstnání, nemocí, finančních problémů atd. Mohla bych o tom napsat dlouhou knihu, kdyby to byla Boží vůle. Zvláště to rozhodnutí ke vstupu do MI jsem získala znásobením všech těchto milostí a zcela hmatatelnou ochranu Panny Marie před zlem v jakékoli podobě. Přitom jsem nejprve tento krok odkládala a váhala a pochybovala, zda je vhodné či nutné stát se rytířkou Neposkvrněné,

když se už dlouho angažuji v jiném také mariánském hnutí - focolare. Zdálo se mi to nadbytečné. Asi jsem se ale i bála odevzdat se takto pod slibem, že to bude závazek. Ale nakonec zvítězila touha právě toto učinit a přišla shůry pro to i odvahy. Netušila jsem ale, že to bude štěstí především pro mne, že skrze své ANO pro NI budu moci přijímat více milostí.

Od té doby mne Panna Maria vede stále více k sobě, až se tomu i sama dívám, takže například opouštím své dřívější názory - že např. se to s vnější úctou k Panně Marii nesmí přehánět atd. - nyní naopak nacházím veliké štěstí v opravdovém spočinutí v láskyplné náručí Panny Marie a v plném i citovém darování se Ji. Nelze to ani sebehezčími či sebezajímavějšími slovy dobře vyjádřit. Vše je vedle skutečnosti s Pannou Marií ubohé, kostrbaté, bledé a všední. Již v prvním roce mého zasvěcení v MI přivedla Panna Maria mne i mé dvě děti k sobě do Medžugorije, kde jsme poznali její sílu a lásku ve větší intenzitě i nové kvalitě, než je tomu na dalších mariánských místech. Je to pro nás předzvěst pravého domova jednou s Pánem ve věčnosti, proto tam alespoň jednou ročně chvátáme. Letos to bude po páté.

Jsem si jista, že vaše práce pro Immaculatu je proto tak plodná, že je promodlená - dle vzoru svatého Maxmiliána. Kež vám Bůh žehná, Duch Svatý zůstává s vámi, Ježíš je vaším mistrem v nauce, František a Maxmilián v pravé chudobě a Neposkvrněná ať uchrání čistotu srdce i myslí a zahrnuje vás svou láskou.

V lásce a jednotě

Michaela Auerová z Horních Beřkovic

Poděkování

Vážení,

děkuji Bohu - Věčnému Otci a naší milé Paní a Matce všech národů za mé uzdravení.

Od r. 1991 jsem měla zdravotní potíže krční - se štítnou žlázou. Byla mi navržena operační léčba anebo konzervativní postup s pravidelnými prohlídkami. Rozhodla jsem se pro druhou možnost, léčbu konzervativní. V září 1996 došlo ke zhorše-

Vážení bratří v Kristu,

dovolte mi, abych se Vám svěčil se svou radostí a štěstím. V den mého zasvěcení dne 13. května 1999 v den Slavnosti Nanebevstoupení Páně, ve výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě, jsem dopoledne, po ranních modlitbách, navštívil klášter bratří Řádu sv. Františka v Praze 1, Jungmannově nám. V chrámu Panny Marie Sněžné jsem u bratra P. Trykara přistoupil ke sv. zpovědi. Po svátosti smíření a zadostiučinění v chrámu Panny Marie Sněžné, jsem se zcela odevzdal Neposkvrněné. Po zasvěcení jsem navštívil kostel sv. Bartoloměje v Praze 1. a zúčastnil se polední mše sv. Zde jsem přijal Tělo Páně. S radostí v srdci a s útechou v duši jsem si zavěsil na krk zázračnou medailku. Večer v 18. hod. jsem se účastnil mše svaté v našem farním chrámu Nejsvětějšího Srdce Páně v Praze - Královských Vinohradech. K slavnosti Nanebevstoupení přijel zazpívat 60 ti členný mužský pěvecký sbor z Holandska. Bylo to nádherné zakončení mého nejšťastnějšího dne v mém životě - zasvěcení se Neposkvrněné.

Od bratra Františka Zajíčka, člena Výboru jednoty katolických tovaryšů v Praze, jsem ke členství Rytířstva Neposkvrněné obdržel svatý obrázek Panny Marie z Nazareta, který mi přivezl z Klokot u Tábora.

Zázračnou medailku, svatý obrázek Panny Marie z Nazareta a diplom Rytířstva Neposkvrněné nosím stále u sebe.

Prosím, přijměte laskavě tento dík mé ohromné radosti, který je i Vaší radostí.

Chvála Kristu, Bůh Vám žehnej

Josef Heřmánek

ní nálezu, došlo k prorůstání dovnitř cysty štítné žlázy. Dosavadní opakovaná punkční léčba a instalace trypsiny již nestačily. Byla ordinována medikamentózní léčba. Nadále opakované půlroční kontroly. V prosinci r. 1998 na základě klinického vývoje a kontr. sono vyšetření mně byla doporučena jednoznačně operační léčba. Rozhodla jsem se navštívit jiného odborníka v tomtéž oboru, ale i ten po mém vyšetření doporučil operaci. Obávala jsem se možných komplikací operační léčby. Pracuji jako praktická lékařka. Týden před termínem operace, při předoperačním vyšetření, ošetřující lékař

mně při kontrolním sonografickém vyšetření oznámil: „Nemohu to tam dnes najít. Sono přístroj, co držím v ruce, má cenu Forda.“ Zeptal se mne: „Co jste užívala?“ „Pár kapek LURDSKÉ VODY jsem si na to dala, ublížit mi to nemůže“, popravdě jsem mu odpověděla. Doporučil mně kromě ORL, foniatrického vyšetření, EKG, laboratorního screeningu, odběru krve k autotransfusi v rámci předoperační přípravy také CT vyšetření (tzv. tunel) a s jeho výsledkem jsem se měla dostavit s tím, že na jeho základě mi napíše návrh operačního plánu. Absolvovala jsem všechna výše jmenovaná předoperační vyšetření. Den před plánovaným nástupem do nemocnice jsem přišla s výsledkem CT vyšetření ke svému odbornému lékaři. Po jeho přečtení konstatoval: „Taky negativní, nebudu vás tam na chirurgii posílat.“ Ihned objednané lůžko telefonicky odvolal. Omlouval se mi, že jsem absolvovala všechna vyšetření předoperační přípravy, odběr krve k autotransfusi.

Neztrácejme naději, kterou nám Bůh dal, s důvěrou se i nadále obračejme k Panně Marii - studnici milostí všech.

Děkuji Boží Prozřetelnosti a Panně Marii za vodu z Lurd a z Litmanové (ji jsem také několikrát v posledních třech měsících před operací použila k obkladu) a za všechna dobrodiní s nimi spojená. také děkuji za přímlyvy všem svatým, které jsem rovněž o pomoc prosila.

Děkuji také všem, kteří se za mě modlili: řeholní sestře Pavle Filípkové a všem sestrám sv. Františka z Olomouce, řeholní sestře Markétě Kolářové ze Zlína, řeholním sestrám sv. Františka z Opavy, řeholní sestře Cyrile Žáčkové z Řádu Panny Marie Jeruzalémské z Opavy, všem blízkým a příbuzným, kteří se za mě modlili a pomáhali mi.

S pozdravem

MUDr. Rita Červeňová

Chtěla bych touto cestou poděkovat naší Mamince, Pomocnici křesťanů a Prostřednici všech milostí - Neposkvrněné Panně Marii za neperbernou kyticí milostí, kterých se nám do dnešního dne dostalo.

Zvláště pak za záchranu při smyku na frekventované silnici, kdy jsem řídila auto, ve kterém sedělo pět dětí, manžel a já. Řítily jsme se pozadu,

nedalo se vůbec nic dělat, až jsme přistáli na krajnici - úplně zázrakem! Nikomu se nic nestalo. Jen to leknutí! Auto mohlo pokračovat dál v cestě, byl poškrábán jen spodek. Toto se událo před dvaceti roky. Vzpomněla jsem si na to, když letos měl manžel smyk. Byl podobný tomu, jak jsem popisovala, s tím rozdílem, že jel sám. Vděčím za to zázračné medailce, kterou jsem mu dala na cestu, když odcházel v devětašedesátém roce na vojenské cvičení a kterou má u sebe dodnes.

Ještě jednou děkuji, za vše i za letošní Velikonoce, Pánu a Panně Marii.

Vaše čtenářka Jana

Chci touto cestou poděkovat Panně Marii a Pánu Ježíši za velikou milost, dar uzdravení a požehnaní po mé těžké operaci. Měla jsem z toho strach, protože mám cukrovku, ale vše proběhlo bez komplikací.

Děkuji Panu Ježíši za kříž, který na mě seslal, protože jsem se v nemocnici naučila sebezáporu, oběti a trpělivosti. Prosím Pána Ježíše i Pannu Marii dále o vedení a ochranu.

Z celého srdce vděčná

Jana Odvalitová

Milí přátelé,

slíbila jsem veřejně poděkovat Panně Marii za zdárný průběh operace a uzdravení mé vnučky. Svěřila jsem celou naši starost o její uzdravení do rukou Panny Marie. Na cestu do nemocnice jsem jí dala medailku a všichni jsme se vroucně modlili. Operace dopadla dobře, vnučka už chodí do školy a já vroucně děkuji Panně Marii za pomoc a všechny další milosti, kterých se mně a mým blízkým dostává. Ještě prosím o jednu velkou věc a věřím, že i v tom mě Panna Maria vyslyší. To je obrácení mého syna. Tajně jsem mu dala do psacího stolu medailku a modlím se stále, aby Matička Boží a svatý Josef pomohli nalézt mému synu ztracenou víru.

Důvěřuji Ti Maria, že přivedeš mého bloudícího syna zpět k svému Ježíši. Protože každý bol jenž, vede ke Kristu, vždycky v útěchu se promění.

Děkuji Ti, Matičko, za přímlyvu a neopouštěj nás a chraň nás i v budoucnu.

Bohu díky.

vděčná čtenářka Marie

Vážení přátelé,

chci poděkovat Matce Boží Panně Marii za Její přímluvu, že můj muž mohl odejít z tohoto světa usmířen s Pánem a posílen svátostmi umírajících.

Současně prosím o modlitbu za uzdravení svého 9 letého vnoučka.

Markéta

Poděkování Matičce Boží Písecké.

Ruka svatokrádežná Váš obraz uloupila. Ruka požehnaná vedena vírou a láskou znovu věrně namalovala.

Nepřestáváte stírat slzu mnohou, nových dávat sil. Neodejde nevyslyšen, kdo Vás vroucně poprosí!!

Matce Boží v Písku ctěné, za pomoc děkuji.

Hle, Písek byl a bude vždy městem mým!

Zde do věků zůstanu se Synem svým.

Zdrávas, zdrávas, zdrávas Maria,

zdrávas, zdrávas, zdrávas Maria.

Jaroslav

Děkuji Pánu Bohu a Matce Boží Neposkvrněné za všechnu pomoc a ochranu naší rodiny.

Drahá Matko, ochraňuj nás všechny i nadále!

čtenářka z Moravy

Ráda bych veřejně poděkovala Panně Marii za Její ochranu, pomoc a přímluvu.

V květnu jsem měla skládat maturitní zkoušku. Samozřejmě, že jako každý maturant jsem z této „zkoušky dospělosti“ měla velký strach, ale na rozdíl od spolužáků jsem se měla na koho obrátit s prosbou o pomoc. Díky Ní jsem maturitu úspěšně zvládla a tímto plním slib, který jsem jí dala. Zároveň z celého srdce prosím o dar víry pro mého kamaráda.

Panno Maria, veď prosím mé kroky správným směrem.

Bernardeta

Chtěla bych tímto dopisem poděkovat naší nebeské Mamince Panně Marii za všechny milosti a vyslyšené prosby.

V roce 1995 jsem vážně onemocněla a podstoupila operaci nádoru, který byl zhoubný. Byla jsem velmi smutná, proto jsem se velmi často utíkala k Panně Marii. Začala se modlit 2-3 růžence denně a prosila o uzdravení. Po 8 měsících chemoterapie jsem byla na kontrolní operaci a zpráva zněla - vše negativní. Byla jsem velmi šťastná, plná vděčnosti

a díky Panně Marii. V říjnu 1998 jsem jela do Medžugorje, poděkovat Panně Marii za uzdravení. Na zpáteční cestě z Podbrda, kdy všichni spěchali na mši sv. v 18.hod., jsem zůstala s jednou paní u domku vizionářky Vicky, kde se scházeli lidé k modlitbě. Bylo tam asi 60 lidí a modlili jsme se růženec. Byla jsem přítomna okamžiku, kdy měla Vicka zjevení. Byl to úžasný zážitek a druhá velká milost od Matičky Boží, které si mi dostalo. Matička byla přítomná.

Třetí můj velký zážitek byl letos v dubnu, kdy jsme s manželem oslavili 40 let výročí svatby. Manžel, který celých 40 let nechodil ke svátostem (do kostela šel jen na velké svátky) přistoupil přesně v den našeho výročí ke svátosti smíření. Od ledna jsem prosila v modlitbách a zároveň se zapojila do modlitební stráže s důvěrou o pomoc a byla jsem vyslyšena. Manžel sám projevils touhu po svátosti smíření a sv. přijímání. Plakala jsem radostí a vděčností. Děkuji Ti, Matičko, za tolik štěstí.

Ještě jednu prosbu ale mám. Prosím o přímluvu. Maminko pomoz, ať se moje děti vrátí do Kristovy náruče, ke křesťanskému životu. Syn je 9 let ženatý a nemají děťátko, po kterém oba touží. Věřím, že neustálou modlitbou a prosbou se nám i toto vyplní.

Členka Rytířstva Neposkvrněné Panny Marie

Miluše

Prostřednictvím Vašeho časopisu bych chtěla veřejně poděkovat naší Matičce Boží za Její neustálou lásku, pomoc a přímluvy. Děkuji jí za to, že vždy vyslyšela moje prosby a nikdy nás neopustila, že byla oporou a pomocnicí ve všech chvílích beznaděje a že její neustálá láska nám vždy ukázala cestu.

Matičko Boží, útočiště naše, nikdy Ti nepřestanu děkovat a prosit Tvého milovaného Syna, aby mi pomohl upevnit víru mou i celé rodiny.

Děkuji Ti.

Iveta 23 let

Děkuji blahoslavenému Otci Piovi za vyslyšení naléhavé prosby.

Díky Otče Pio

vděčná Marie

Svou vděčnost také vyjadřují: Dana Pochylá, Alena Vlachová

O modlitbu prosí: Ludmila Filipová

Zprávy *Zprávy* *Zprávy* *Zprávy*

● V evropské části Ruska žije celkem 300 tisíc katolíků. Jejich největšími středisky jsou Moskva (65 tisíc věřících), dále Petrohrad (40 tisíc) a Kaliningrad (50 tisíc). Katolíci jsou většinou polského, litevského nebo německého původu, část tvoří ruští konvertité. V čele apoštolské administratury se sídlem v Moskvě stojí arcibiskup Tadeusz Kondrusiewicz. V zemi je registrováno 93 katolických farností. V Petrohradu je činný kněžský seminář, pro zájemce o studium teologie z řad laiků existuje tzv. Kolej sv. Tomáše Akvinského, jež má své sídlo v Moskvě a pobočky v Petrohradu, Kaliningradě, Saratově a Orenburgu. Studium na této koleji je tříleté a slouží především k formaci budoucích učitelů náboženství. Celkový počet studentů činí 300, z tohoto počtu je 30 procent pravoslavných. (RM)

● Stoupenci eutanázie vyhrožují smrtí soudkyni, která vynesla rozsudek, jímž se dostal do vězení americký patolog Jack Kevorkian, známý jako „Doktor Smrt“. Podle informací amerického tisku soudkyně Jessica Cooper z krajského soudu státu Michigan musela dostat policejní ochranu.

Rozsudkem z 13. dubna t.r. byl sedmdesátiletý Kevorkian za podání smrtelné dávky jedu pacientovi odsouzen k trestu odnětí svobody od 10 do 25 let.

Kevorkian byl uznán vinným za to, že v září roku 1998 podal nevléčitelně nemocnému dvaapadesátiletému Thomasu Youkovi, na jeho vlastní žádost, smrtelnou dávku jedu. Tento případ aktivní účasti lékaře v samovraždě smrti oťásl světovým míněním, neboť Kevorkian zpřístupnil jedné z amerických televizních společností videokazetu, kterou sám natočil. Kevorkian přiznává, že doposud pomohl k sebevraždě smrti 130 osobám. Pětkrát stál před soudem, avšak pokaždé byl zproštěn viny.

Eutanázie je v USA zakázána. Pouze ve státě Oregon již dva roky existuje zákon, hovořící o tzv. důstojném umírání. Podle tohoto zákona mohou smrtelně nemocní pacienti poprosit svého lékaře o prostředek urychlující smrt. K získání souhlasu musí dva nezávislí lékaři jednoznačně prohlásit, že zdravotní stav nemocného nemá naději na zlepšení a že smrt může nastat do šesti měsíců. Kromě toho musí pacient přijmout preparát sám, ale zákon nevylučuje přítomnost lékaře. (Žródlo /99)

● Ve dnech od 24. do 27. února t.r. se v Římě uskutečnilo páté všeobecné zasedání Papežské akademie „Pro Vita“, jejímž cílem je obrana svatosti lidského života (vita). Hovořilo se o důstojnosti umírajícího člověka. Papež Jan Pavel II. řekl: „Musíme se postavit proti legalizaci eutanázie a sebevraždy s účastí lékaře... Život umírajícího a těžce nemocného člověka je dnes zvlášť ohrožen, což se někdy projevuje nelidským zacházením.“ (Nasz Dziennik 2.3.99)

● Papež Jan Pavel II. vyzval katolické biskupy a všechny věřící v Etiopii a Erytrei k zaangažování se ve věci pokoje a dialogu. Ve Vatikánu při audienci biskupů z obou těchto zemí svatý Otec řekl, že „válka nepřináší nic jiného, než tragédie a ztrátu naděje, jejími následky jsou oběti nevinných životů, ničí životy a vydobyték, rodiny a lidstva. (Žródlo 16/99)

● Autory oficiální vatikánské hymny na rok 2000 se stali dva Francouzi, skladatel Jean Paul Lecot a autor textu Jean Francois Frie. Generální sekretář Komise svatého roku, arcibiskup Crescenzo Sepe, informoval, že melodie hymny nazvané „Kristus včera, Kristus dnes“ byla vybrána z více než třiceti návrhů. (Žródlo 16/99)

● „Náš národ,“ stěžuje si ruský Viktor Erofejev v moskevské ‘Obchtchaja Gazeta’, „upadl do divokého stavu... Lhostejnost, obrovský alkoholismus, mozkový nevívin, který při celodenně zapnuté televizi není schopen vykonat žádné hodnocení, nadávky,... nenávisť, chtivost, bída,“ celé toto bahno zalévá náš stát. Je to „těsto, které se odevzdává demagogii“. Alexander Solženicyn vydal v poslední době knihu s názvem Rusko pod lavinou, ve které nelibostně hodnotí demoralizaci své země. (Famille Chrétienne)

● Kněz z diecéze Tainan na jihu Thajvanu, Thomas Yeh Sheng-nan, byl jmenován Papežem Janem Pavlem II. apoštolským nunciem na Sri Lance. Zároveň s nominací obdržel i arcibiskupskou hodnost. Je to první Číňan reprezentující Apoštolský stolec. Thomas Yeh Sheng-nan byl doposud poradcem na apoštolské nunciatuře ve Velké Británii. V diplomatické službě Apoštolského stolce pracuje od roku 1976. (Osservatore Romano 25.11.98)

OBSAH

Bratři	3
Ze života sv. Františka z Assisi	4
Petr našich dnů	6
Papežův pohled	8
Kalendář Velkého Jubilea	9
Edmund Bojanowski	10
Nový zákon je historicky zcela věrohodný	11
Noví minoritští blahoslavení	12
Už nikdy... ale ještě...	13
Kněží ve vojenském mundúru	14
Pater Bruno	15
To bylo také temno!	16
Neplatná zpověď	16
Neposkvrněná zachraňuje duše	17
Drobná publikace o záračné medailce	18
Modlitba a hinduismus	19
Kdo chce mít opravdu rád Krista,	22
Retězová reakce konverzí	23
Matčino pohlazení	25
Nabroušení nástroje	26
Honzík se nechce modlit	27
Rok 1999 - rok seniorů!	28
Dopisy čtenářů	29
Poděkování	30
Zprávy	33

Immaculata - Neposkvrněná

(dvouměsíčník) 4/1999, ročník VIII.

ISSN 1210-5732

S církevním schválením brněnského biskupa Mons. Vojtěcha Cikrleho

č. j. 868/94 ze dne 4. dubna 1994.

Registrační značka: MK ČR 6202.

Podávání novinových zásilek povoleno

Oblastní správou pošt v Brně č.j.:

P/2-4363/93.

Vydávají: Bratří minorité**Nakladatelství:** Konvent minoritů v Brně. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.**Bankovní spojení:** Union banka, a. s.,

Brno, číslo konta: 91400033 / 3400

Bezhotovostní platby **vždy** opatřte var. symbolem, což je vaše IČP.**Cena se rovná výrobním nákladům t. j. 10 Kč/1výtisk (+ 6 Kč poštovně).** Předplatné na rok 1999: Dobrovolné dary.**Tyto je možno zasílat na adresu:**

Konvent minoritů v Brně

Minoritská 1, 602 00 Brno,

e-mail: ofmconv@iol.cz ;tel.: 05/ 42 21 48 63

Čtenáři ze Slovenska**mohou posílat předplatné na adresu:**

Kláštor Minoritov, Košická 2, 054 01 Levoča

Poštovní poukázkou typu C (žlutou) s poznámkou „předplatné Immaculaty“ v rubrice „zpráva pro příjemce“. Dle našich finančních možností budeme posílat náš časopis i těm, kdo nemají dostatek finančních prostředků k úhradě předplatného a o časopis si požádají. Z důvodu nečitelnosti adres nemůžeme mnohdy Vaši korespondenci vyřídit. **Prosíme Vás proto o čitelné psaní.** Děkujeme.

Zprávy týkající se změny v distribuci časopisu prosíme i nadále posílat na naši adresu v Brně.

Stálé předplatitele prosíme, aby při poštovním styku s námi uváděli číslo vytištěné v levé horní části svého adresního lístku za zkratkou „IČP“, nebo aby nám poslali svůj adresní lístek, který obdrželi spolu s naším časopisem.

Všem dobrodincům, kteří přispěli finančním darem na krytí výrobních nákladů, vyjadřujeme srdečné Pán Bůh zaplať.

Prosíme všechny čtenáře, kteří obdrží náš časopis, aby jej zapůjčili také svým přátelům a známým, a takto umožnili Neposkvrněné získávat srdce lidí pro Ježíše.

Vatikánský rozhlas vysílá pro Vás denně na středních vlnách 1530 kHz a na krátkých vlnách 6245 kHz (49m)

* česky v 5.15 hod a v 19.30 hod *

* slovensky v 5.30 hod a v 19.45 hod *

*Radio **PROGLAS** - sv. Hostýn 90,6 MHz, Brno 107,5 MHz, Praděd 93,3 MHz*

Chceš se ještě více přiblížit k Pánu Ježíši? Dovol Jeho Mamince, aby se tě ujala. Odevrzdej se s důvěrou do jejích neposkvrněných rukou a staň se jejím rytířem. Pokud se rozhodneš, požádej o zapsání do knihy Rytířstva Neposkvrněné v **Národním centru MI, Minoritská 1, 602 00 Brno**. Ve své žádosti uveď svou adresu, datum narození, datum prvního sv. přijímání (rok) a nakonec připoj svůj **vlastnoruční podpis**.

Členství v MI se navzájem nevylučuje s členstvím v jiných mariánských sdruženích.

foto.digitallistock

Jednou stál Ježíš u Genezaretského jezera, lidé se na Něho tlačili, aby slyšeli Boží slovo. Tu spatřil u břehu stát dvě lodě. Rybáři z nich vystoupili a prali sítě. Vstoupil na jednu z těch lodí, která patřila Šimonovi, a požádal ho, aby trochu odrazil od břehu. Posadil se a z lodi učil zástupy.

Když přestal mluvit, řekl Šimonovi: „Zajed’ na hlubinu a spusťte sítě k lovení!“ Šimon mu odpověděl: „Mistře, celou noc jsme se lopotili, a nic jsme nechytili. Ale na Tvé slovo spustím sítě.“ Když to udělali, zahrnuli veliké množství ryb, že se jim sítě téměř trhaly. Dali znamení společníkům v druhé lodi, aby jim přišli na pomoc, a ti přijeli. Naplnili obě lodi až se potápěly. Když to Šimon Petr viděl, padl Ježíšovi k nohám a řekl: „Pane, odejdi ode mě: jsem člověk hříšný!“ Zmocnil se ho totiž úžas - a také všech jeho společníků - nad tím lovem ryb, které chytili; stejně i Zebedeových synů Jakuba a Jana, kteří byli Šimonovými druhy. Ježíš řekl Šimonovi: „Neboj se! Od nynějška budeš lovit lidi.“ Přirazili s loďmi k zemi nechali všeho a šli za Ním.

*Milost Ježíše Krista tě
často přivede k tomu,
abys ustoupil....
to je velmi ušlechtilé.*

*A milost Ježíše Krista
tě přivede k mnohým
neústupnostem....
to je též velmi
ušlechtilé!*

Josemaría Escrivá